

Achter de lens

Authenticiteit en *'the Real'* in de
documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP

MASTER SCRIPTIE BLOK 4 2009/2010

Inleverdatum: 20 oktober 2010

Emma van der Sluijs (3137449)
e.v.vandersluijs@students.uu.nl

Begeleider Universiteit Utrecht:

Dr Rick Dolphijn
r.dolphijn@uu.nl
030 2537734

Inhoudsopgave

1. De <i>echte</i> Paul Huf.....	2
2. Paul Huf in close-up.....	7
2.2 Drie perspectieven volgens Lacan	10
2.3 Negatief, Huf's superego geopenbaard.....	12
2.4 Familieportret, de basis van Huf's ego ideal	19
2.5 Beeltenis van een oude meester, Huf's ideal ego	27
3. De <i>Real</i> is een fotografisch <i>Real</i>	32
Literatuurlijst	38

Bijlage:

PAUL HUF IN CLOSE-UP, de aflevering.

“Unconsciously embedded in these forms called documentary is the conceit of “the real”, which substantiates the truth claims made by these films.”

Jill Godmilow (documentairemaakster)

1. De *echte* Paul Huf

Bill Nichols stelt dat een documentaire één van de '*discourses of sobriety*' is, serieuze onderwerpen als politiek en geschiedenis zijn hier onderdeel van. Deze discoursen claimen de 'werkelijkheid' weer te geven. Ze zouden de waarheid vertellen.¹ Waarheid, echtheid en authenticiteit zijn beladen begrippen waar documentairemakers graag gebruik van maken. Zij pretenderen immers een kijkje te bieden in de 'echte' wereld van mensen. Een genre binnen televisiedocumentaires dat de laatste tijd nogal populair blijkt, is het persoonlijke portret. AVRO-programma CLOSE UP zendt wekelijks documentaires uit over nationale en internationale artiesten. CLOSE UP neemt haar kijkers mee de ateliers van kunstenaars in en laat hen vertellen over belangrijke gebeurtenissen in hun carrière en over hun visie op kunst. Op 31 december 2000, stond de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP in het teken van de Nederlandse fotograaf Paul Huf. Het programma laat de 'echte' kunstenaar zelf aan het woord, maar wat is *echt*? Leren we wel de *echte* persoon achter de lens kennen?

Televisie en internet bieden ons tegenwoordig de mogelijkheid om overal 'bij kunnen zijn', zij het vanuit de veiligheid van ons eigen huis. Zonder dat we op 4 mei aanwezig waren bij de Nationale Dodenherdenking in Amsterdam konden we er getuige van zijn hoe een schreeuw uit de mensenmenigte een enorme chaos tot gevolg had, we zagen hoe koningin Beatrix en prins Willem-Alexander met versnelde pas, angstig de Dam verlieten. Ook kunnen we aanschouwen hoe de legertrucks door de straten van Irak rijden en we konden met eigen ogen zien hoe een vliegtuig het *World Trade Center* doorboorde op 11 september 2001. Aan de hand van dergelijke televisiegebeurtenissen omschrijft Slavoj Žižek het concept authenticiteit. Hij ziet de hardheid van geweld als teken van echtheid, de

¹ Shapiro verwijst naar Bill Nichols, een theoreticus die zich richt op documentaire. Ibidem, 81.

directe ervaring van de *Real* als tegengesteld aan de sociale realiteit van alledag.² Een kanttekening hierbij is echter dat deze hardheid niet hoeft te slaan op fysiek geweld. Het kan op een *rautheid* wijzen en het kan betrekking hebben op thema's die nog veelal als taboe worden gezien, als seks en geldbelustheid.

Lacan omschrijft deze *Real* als een vastlopende realiteit. Hij verwijst hierbij naar Freud's onbewuste. We kunnen niet alles uitspreken wat we, al dan niet bewust, verlangen. Freud stelt dat iets in ons dit onderdrukt. Er is echter geen manier om deze onderdrukking de kop in te drukken, waardoor dit onvermogen de vorm aanneemt van een conclusie. Als we te maken krijgen met deze onmogelijkheid, worden we geconfronteerd met een realiteit. Dit is de werkelijkheid die in het discours ontstaat door een impasse, de *Real*.³ De documentaire over Paul Huf schetst een portret van de werkelijkheid van de fotograaf. Kijkers worden geconfronteerd met een realiteit die ontstaat door Huf's onvermogen om al zijn verlangens uit te spreken, om zichzelf *echt* volledig te laten zien.

Lacan stelt dat woorden tekort schieten om alles te zeggen en juist daardoor is waarheid onlosmakelijk verbonden met de *Real*. De 'gaten' die ontstaan doordat taal ontoereikend is, wijzen op realiteit. Lacan zou zeggen "*no whole without a hole*". Er is dus geen sprake van één werkelijkheid, maar slechts van 'stukjes' realiteit.⁴ In de AVRO - documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP laat regisseuse Tineke de Groot haar kijkers een gedeelte van de *Real* van de fotograaf zien. De documentairemaakster werpt haar licht op hoogtepunten uit de loopbaan van fotograaf Paul Huf. Zij gaat in op thema's en personen die een belangrijke rol spelen in zijn werk. De Groot toont kijkers, zoals het een

² S. Žižek, *Welcome to the desert of the real* (Londen: Verso, 2002), 5

³ J.A. Miller. "Microscopia: An Introduction to the Reading of Television" In *Television: A Challenge to the Psychoanalytic Establishment*, geredigeerd door Joan Copjec (New York: W.W. Norton & Company, 1990), xxiii.

⁴ *Ibidem*, 3.

documentairemaakster betaamt, een deel van Huf's werkelijkheid, zonder dat deze realiteit voor het publiek 'tastbaar' is.

Volgens Zizek biedt televisie haar toeschouwers een realiteit zonder haar substantie. Hij vergelijkt het met decafeïne koffie, het ruikt en smaakt naar echte koffie, maar het is niet 'echt'. Zo werkt het ook met onze ervaring van de gebeurtenissen die wij op televisie zien. Hoe meer we gewend raken aan deze ervaring, hoe meer we de Lacan's realiteit zelf als virtuele entiteit gaan zien.⁵ Door naar de documentaire over fotograaf Paul Huf te kijken, denken we de 'echte' Paul Huf te leren kennen. Deze authenticiteit wordt in de documentaire op drie verschillende manieren ingevuld, die overeenkomen met de drie ego's die Lacan beschrijft. De drie scripts, die samengaan met het *superego*, het *ego ideal* en het *ideal ego*, geven een stukje van de realiteit van Huf weer.

Het eerste script is dat van het *superego*. Sommige beelden doen vermoeden dat hij een arrogante glamourfotograaf is, hoewel hij zich zelf van geen kwaad bewust lijkt. Hij is een man die zijn camera inzet om zichzelf visueel te bevredigen, hij heeft immers het liefst (half)naakte vrouwen voor zijn lens. Huf vergelijkt zijn werk met dat van een theatermaker, hij heeft als fotograaf ook de touwtjes in handen en bepaalt welk moment zijn camera vast moet leggen. Deze glamourfotograaf wordt ook graag glamorous betaald. Al zijn werk is te koop, zelfs zijn vakantiefoto's eindigen als ansichtkaarten.

Het tweede script is dat van het *ego ideal*. Paul Huf is een gewaardeerde fotograaf die op lijkt te kijken tegen zijn vader, een acteur die al geruime tijd overleden is. Het is alsof Huf nog steeds indruk op hem wil maken door in zijn voetsporen te treden. Hij beweegt zich graag tussen bekende mensen, die hij zo mooi mogelijk wil portretteren. De fotograaf vergelijkt zijn werk

⁵ Zizek, *Welcome to the desert of the real*, 10-11.

met dat van een theatermaker, het is het spel met de camera. Huf heeft een enorme passie voor zijn werk en we maken dan ook vooral kennis met de *fotograaf* Paul Huf.

Het derde script is dat van het *ideal ego*. Paul Huf is een ervaren fotograaf die zich verwant voelt met oude meesters uit de beeldende kunst. Hij vertelt graag over zijn visie op fotografie en fantaseert van dingen die hij zou willen doen. Huf refereert regelmatig aan wat hij denkt dat anderen van hem vinden. Niet alleen voelt hij zich op en top fotograaf, hij wil ook dat anderen hem zo zien. Huf werkt hard en hij is altijd op zoek naar nieuwe dingen. De fotograaf had altijd veel bewondering voor grote internationale fotografen. Nu, na vijfenvijftig jaar in het vak, zien zijn collega's hem als één van de grote meesters.

De drie bovengenoemde ego's construeren samen een *real*, die altijd veranderlijk blijft. Zizek verwijst naar de Lacaniaanse theorie als hij stelt dat "*Every truth is partial*".⁶ Een gevoel van authenticiteit is volgens Zizek het sterkst op het punt, de leegte, die zich tussen de ego's bevindt. Hij wijst op Lacan's idee van de *authentic act*, waarin een subject min of meer buiten zichzelf handelt. De handeling, waarin zijn fantasie verstoord wordt, kan niet worden verklaard. Bovendien wordt het subject in de *authentic act* verdeeld, daardoor wordt het authentieke als traumatisch ervaren.⁷ De voice over die de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP aankondigt zegt: "In AVRO Close Up wordt topfotograaf Paul Huf *zelf* geportretteerd". Hij lijkt de verwachting te scheppen dat kijkers een authentiek beeld van Paul Huf te zien zullen krijgen. Het is echter onduidelijk welk van de drie scripts de 'echte' Huf toont. Hoe wordt in de documentaire een authentiek beeld van de fotograaf geconstrueerd?

⁶ S. Zizek, *How to read Lacan* (London: Verso, 2006), 6.

⁷ S. Zizek, "Bibliography/From "Passionate Attachements" to Dis-Identification/Lacan Dot Com" *Homepage* - 09-09-2010 <http://www.lacan.com/zizekpassionate.htm>

Wat we zien is niet altijd wat het lijkt. Achter woorden zit vaak een andere betekenis verborgen dan het woord doet vermoeden. We moeten werkelijkheid, die schuil gaat achter de oppervlakte, niet verwarren met fictie, stelt Zizek. Psychoanalyse legt uit hoe realiteit zichzelf construeert, hoe de dimensie van waarheid ontstaat in menselijke realiteit. De traumatische waarheid komt naar boven in het onbewuste, dat wij volgens Freud niet willen kennen,⁸ het domein van irrationele *drives*. Freud stelt: “*the essence of our being, consisting in our unconscious wish feelings, can neither be seized nor inhibited by the foreconscious*”.⁹ Lacan legt in zijn ‘return to Freud’ de kern van diens ideeën bloot. Zijn herlezing van Freud’s psychoanalyse baseerde hij voor een belangrijk deel op linguïstiek en concludeerde hieruit dat “*the unconscious is structured like a language*”.¹⁰ Lacan ziet psychoanalyse als een methode om gesproken of geschreven teksten te lezen en te interpreteren. De documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP is daarmee ook een tekst, een mediatekst, die ik psychoanalytisch zal gaan lezen.

Hoewel de documentaire inzicht geeft in ‘de’ wereld van Paul Huf, worden er verschillende verhalen verteld en leren kijkers Huf in verschillende hoedanigheden kennen. In een groot deel van de documentaire is komt Paul Huf zelf aan het woord. Hoe creëert hij in zijn verhaal ‘Paul Huf’? Ook regisseuse Tineke de Groot creëert een beeld van de fotograaf, zij het voor de kijker ongemerkt. Welke rol spelen de beslissingen van de regisseuse, zoals montage en beeldkeuze, hierin? Hoe creëert De Groot met behulp van de drie verschillende scripts (ego’s) een authentiek beeld van fotograaf Paul Huf? Hoe komen het medium televisie, een concept als authenticiteit en de wijze waarop Paul Huf met deze documentaire geconstrueerd wordt samen?

⁸ S. Freud, *The Joke and its Relation to the Unconscious* Vertaald door Joyce Crick. (New York: Penguin Group, 2003), 157.

⁹ S. Freud. *Dream Psychology. Psychoanalysis for beginners* (Rockville: Arc Manor, 2008), 125.

¹⁰ Zizek, *How to read Lacan*, 3–5, 19.

2. Paul Huf in close-up

De documentaire van regisseuse Tineke de Groot brengt belangrijke momenten uit het leven, maar vooral ook de carrière van fotograaf Paul Huf in beeld. Zij houdt hierbij, waar mogelijk, een chronologische volgorde aan. Hier tussendoor laat zij zien hoe hij geportretteerd wordt door collega-fotografen van dezelfde en andere generaties. Zij werpen hun licht op het werk van Huf, waardoor zijn werk bovendien in de tijd wordt geplaatst. De Groot maakt veelvuldig gebruik van zijn fotomateriaal om het verhaal van de fotograaf te illustreren. Deze stilstaande beelden geven een goed beeld van het uiteenlopende oeuvre van Huf en van het verschil tussen zijn foto's en die van zijn collega's.¹¹

De Groot heeft bewuste keuzes gemaakt in het vormgeven en structureren van haar documentaire. PAUL HUF IN CLOSE-UP laat verschillende kanten van de fotograaf zien. Deze komen overeen met de drie scripts die ik eerder heb beschreven, Lacan's ego's. Om de opbouw van de documentaire te verhelderen, zal ik deze eerst kort samenvatten. Daarna geef ik een toelichting op de theorie over de ego's van Lacan en zal ik op zoek gaan naar betekenissen die achter de beelden verscholen gaan. In een analyse van de documentaire zal ik het verband tussen authenticiteit en PAUL HUF IN CLOSE-UP onderzoeken.

2.1 Een snapshot

Huf wordt geïntroduceerd als een man die passie heeft voor zijn werk. Terwijl kijkers zien hoe hij een groep elitair ogende vrouwen portretteert, vertelt hij dat fotograferen na vijfenvijftig jaar nog steeds niet verveelt en dat al zijn succes hem niet verwaand maakt. De toon van de documentaire is gezet. We zien hem aan het werk in zijn atelier en uit zijn werkwijze en

¹¹ Zie bijlage 1 voor volledige uitwerking van PAUL HUF IN CLOSE-UP

zijn verhaal blijkt dat hij van de oude stempel is en volgens de ouderwetse methodes werkt. Het begon, volgens Huf, allemaal door de foto's in de theatertijdschriften van zijn vader, die acteur was. Zo maakte Huf kennis met fotografie en wist hij al jong dat hij wilde fotograferen. Theaterfoto's en afbeeldingen uit de jeugd van Huf passeren de revue. Hij vertelt over zijn eerste opdrachten en laat zijn werk zien in een oud 'Jaarboek voor Fotokunst'. Huf ontmoet als eerste oude vriend en collega Cor Jaring. Hij is sociaal fotograaf en werkt, in tegenstelling tot Huf, heel impulsief. Hij vindt Huf een mentor van de Nederlandse fotografie, een prietepreut en een vriendelijke en stijlvolle man. Samen praten ze over vroeger en over de dingen die Huf vast zou willen leggen. Hij vertelt dat hij graag probeert om dingen die eigenlijk niet kunnen bij elkaar te krijgen.

Huf verhaalt hoe hij in de jaren '40 naar het buitenland vertrok, waar hij grote kunstenaars ontmoette. Hij heeft in zijn werk nooit de werkelijkheid betraapt, zegt hij. Hij heeft de werkelijkheid altijd herschapen, opnieuw weergegeven op zijn eigen manier, vertelt hij. Zo is hij begonnen met reclamefotografie, wat in die tijd "een beetje hoereren van het vak" was, dat je jouw foto's voor veel geld als reclame verkocht. Huf's vader was een acteur die geen cent had, vertelt hij. Toch droeg hij altijd maatpakken en dronk in plaats van vier koppen koffie liever één glas champagne bij *Américain*. Het huiselijke leven van de familie Huf moet nogal bohemienachtig geweest zijn, er kwamen veel beroemde mensen over de vloer. Daarom was het Huf niet vreemd om met bekende persoonlijkheden te werken. Hij was ook niet erg onder de indruk van de foto's die hij van de Koninklijke familie mocht maken. Fotografenduo Anuschka Blommers en Niels Schumm leggen Huf vast op de gevoelige plaat. De jonge fotografen hebben compleet andere ideeën dan Huf. Zij werken niet met echte modellen, maar met familieleden en houden wel van een schoonheidsfoutje, in tegenstelling tot Huf. Deze blijkt kritisch over hun werk spreekt hen belerend toe.

De fotograaf laat zijn kantoor zien. De kasten zitten vol met dia's van foto's die hij op zijn reizen gemaakt heeft. Deze foto's maakte hij zonder vaststaand doel, maar uiteindelijk verkocht hij er vele van als ansichtkaart, voor in jaarverslagen of op posters. In zijn studio vertelt hij over de modefoto's die hij heeft gemaakt, vooral haute couture. Nu zegt Huf dat niet meer zo bijzonder te vinden, omdat er tegenwoordig heel veel fotografen aan het einde van de catwalk staan. Ook laat Huf zijn studio zien, die volgens hem de sfeer van het Parijse Monmartre ademt. Het is een beetje rommelig en volgens Huf scheidt dit vertrouwen. Hij vindt dat mensen zo minder het gevoel hebben dat ze *glamorous* moet zijn, ze kunnen gewoon zichzelf zijn. Huf heeft het idee dat hij een merk geworden is, mensen willen allemaal hun portret door hem laten maken. De derde die Paul Huf in close-up neemt is Anton Corbijn, een gerenommeerd portretfotograaf. De setting waarin hij Huf vastlegt, is geïnspireerd op de KLM-reclame die Huf ooit maakte. Corbijn vindt het werk van Huf vrij rechttoe rechtaan, maar deze campagne sprak hem aan. Bovendien omschrijft Corbijn hem als conventioneel. Huf lijkt erg onder de indruk van de werkwijze van Corbijn.

Samen met zijn assistent, fotograaf Floris Andrea, zoekt Huf contactafdrukken uit en we zien hoe hij aan het fotograferen is. Hij heeft veel platenhoezen gemaakt voor klassieke muziek, terwijl hij in het genre totaal onbekend zegt te zijn. Mensen kochten volgens hem zelfs platen, omdat de foto op de hoes van zijn hand was. Fotograaf Erwin Olaf kiest ervoor om Huf samen met zijn vrouw Bonnie te portretteren. Het stel komt naar zijn idee altijd vrij koel over, maar volgens Olaf zijn zij sterk met elkaar verklonken. Olaf denkt dat een groot deel van de fotografen uit zijn generatie beïnvloed is door Huf. Hij merkt op dat niet iedereen van Huf's werk houdt. Mensen zouden het te afstandelijk vinden, maar zo is hij nou eenmaal volgens Olaf. Toch vindt hij ook dat Huf wel wat meer fascinatie voor zijn modellen mag laten zien, hij mist de "geiligheid" in zijn werk.

In zijn studio vertelt Huf hoe hij vroeger zijn camera gebruikte om vrouwen aan te spreken. Hij wilde mooie foto's van hen maken, maar volgens de fotograaf was daar niets erotisch aan. We zien hoe hij een naakte vrouw fotografeert. Behalve portretten heeft Huf ook campagnes gedaan. Hij vertelt over zijn werk voor verschillende bierbrouwers en over de korte periode waarin hij als een van de eerste commercials maakte. Alles gaat gepaard met geld, maar hij vertelt ook hoe hij in de reclametelevisie veel te maken had met de bemoeizucht van opdrachtgevers. Dit was voor hem reden genoeg om hiermee te stoppen. Tot slot fotografeert de jonge fotograaf Frans Jansen Huf. Deze ziet veel overeenkomsten tussen Huf en zichzelf. Één daarvan is dat zij beiden in opdracht van Grolsch werkten. De foto die hij van Huf maakt is dan ook geïnspireerd op een exemplaar uit de Grolsch-campagne. Jansen toont zijn werk op zijn laptop en Huf vertelt hoe het vroeger ging, er is veel veranderd.

Nu is er een nieuwe generatie fotografen. Een van hen is Floris Andrea, een leerling van Huf. Hij heeft een portret van Huf gemaakt, dat laat zien wie deze "oude meester" is: een beetje macho, "bescheiden, maar ook weer *niet* bescheiden". Bij de onthulling van het portret wordt Huf lovend toegesproken over de bijdrage die hij heeft geleverd aan de Nederlandse beeldcultuur. De fotografie heeft Huf naar eigen zeggen gebracht dat hij er nog is en dat hij nog meetelt. Hij heeft altijd geprobeerd nieuwe, bijzondere dingen te ontdekken. Hij ziet fotografie als het "*Spiel* van het leven".

2.2 Drie perspectieven volgens Lacan

Jacques Lacan gaat uit van de idee dat de menselijke realiteit gevormd wordt door drie samenhangende ordes: de *Real*, de *Symbolic* en de *Imaginary*, die ieder verbonden zijn met één van de ego's van Lacan, die ik in de inleiding heb besproken aan de hand van de drie scripts die in de documentaire van Huf worden geschetst. Eerst zal ik de ego's toelichten. Dan zal ik, middels een analyse van de documentaire, beschrijven hoe deze drie scripts terug te zien zijn in PAUL HUF IN CLOSE-UP. Tot slot zal ik

bespreken hoe de problematiek rond de vraag ‘krijgen kijkers een beeld van de *echte* Paul Huf?’ tot stand komt en welke rol het *superego*, het *ego ideal* en het *ideal ego* hierin spelen.

Het *superego* is *Real*, de wrede en onverzadigbare instantie die ons bombardeert met onmogelijke eisen en die de mislukte pogingen dan bespot, de *agency* in wiens ogen wij meer schuldig zijn naarmate we harder proberen om onze zondige verlangens te onderdrukken. Volgens Lacan is het *superego* de anti-ethische instantie, de stigmatisering van ons ethische bedrog. De *Real* is zowel de harde, ondoordringbare kern die weerstand biedt tegen symbolisatie als een ingebeelde entiteit die alleen bestaat in de vorm van een leegte in het symbolische. Toch laat het wel effecten achter in de symbolische realiteit van subjecten. Traumatische gebeurtenissen kunnen niet worden gesymboliseerd, maar laten wel structurele effecten achter en daardoor ervaren we deze als *Real*.¹²

De symbolische orde structureert onze perceptie van de realiteit. De regels en wetten waar we ons aan moeten houden en die ons handelen sturen en beperken, zijn hier onderdeel van. Naast geschreven wetten van de overheid en grammaticale regels hebben we ook te maken met de ‘ongeschreven wet van de samenleving’. Deze *big Other* is de onzichtbare tweede natuur van ieder sprekend wezen en vertelt ons hoe we ons moeten gedragen. Het is een ongrijpbare instantie die valt binnen het symbolische domein. In ieder contact met andere individuen (*small others*) is de *big Other* aanwezig als getuige. Hoewel deze alomvattende instantie substantieeloos en virtueel is, zorgt de subjectieve vooronderstelling dat we regels niet overtreden en fatsoensnormen ter harte nemen. De *big Other* bestaat alleen doordat het subject handelt naar zijn bestaan. Op deze manier ontstaat het *ego ideal*, doordat we indruk willen maken op deze ondoorgrondelijke instantie. De *big Other* kijkt voortdurend toe en zorgt

¹² S. Žižek, *The Sublime Object of Ideology* (Londen: Verso, 1999), 162-169.

ervoor dat wij het beste van onszelf willen geven. Het *ego ideal* is gebaseerd op de blik van de ander, het punt van waaruit we onszelf observeren en beoordelen.¹³

De imaginaire orde is het domein van ongearticuleerde identificaties en idealisering. Deze vormen de basis voor fantasie en het ego, dat gevormd is in de *mirror stage*, het moment waarop een baby zich voor het eerst met zijn eigen spiegelbeeld identificeert en zichzelf als geheel ervaart. Bovendien is dit het begin van identificatie met anderen, *small others*. Nu het subject zich bewust is van het verschil tussen zichzelf en anderen is deze voortdurend zoekende naar een manier om terug te keren naar het moment voordat hij zichzelf in de spiegel herkende en het verschil met anderen kon zien. In zijn jacht naar dit onmogelijke doel ontwikkelt het subject identificaties die op fantasie berusten. In dit proces produceert het individu een *ideal ego*, het beeld van zichzelf zoals hij zou willen zijn en het beeld dat hij wil dat anderen van hem hebben. Dingen worden gevormd en gekarakteriseerd door hoe ze genoemd worden. Het beeld dat we hierbij hebben is onderdeel van het imaginaire.¹⁴

2.3 Negatief, Huf's superego geopenbaard

Een van ego's die we van Huf te zien krijgen, doet vermoeden dat hij dol is op glamour, geld en seks. Deze verlangens spreekt hij echter niet hardop uit, misschien is hij zich zelf niet eens bewust van zijn fantasieën. Toch zijn het steeds terugkerende thema's in zijn verhaal en in de beelden die regisseuse Tineke de Groot de kijkers toont. We maken kennis met het *superego* van fotograaf Paul Huf. Hij spreekt zich uit over zijn fotografie:

“Ik fotografeer voor mijn plezier, en mijn geiligheid daar ben ik niet op uit om dat te laten zien.”

¹³ Zizek, How to read Lacan, 7-22.

¹⁴ Ibidem, 79-90.

Seks speelt geen rol in de foto's van Huf, zegt hij. In zijn fotocollectie zijn veel foto's van naakte vrouwen te vinden, maar volgens de fotograaf hebben deze niets met erotiek of seks te maken. In de documentaire wordt echter verwezen naar toeschouwers die hier een andere mening over hebben. Zo vertelt Huf dat hij het niet eens is met mensen die zijn werk erotisch vinden. Fotograaf Erwin Olaf is degene die het onderwerp geilheid ter sprake brengt. Hij zegt van de koelheid in Huf's werk te houden, maar soms mist hij wel "een beetje geiligheid". Sommige modellen kunnen een fotograaf opwinden en dat moet deze dan laten zien, vindt Erwin Olaf. Zo nu en dan doet Huf dat wel, bijvoorbeeld in de foto van vier voetballers uit het team van Ajax. Het is volgens Erwin Olaf één van de meesterwerken van Huf. Tineke de Groot toont een foto van vier mannen in voetbaltenu, die recht de camera in kijken. Erwin Olaf is verrast: "dat is dan toch wel weer grappig, dat zo'n – laat ik maar zeggen – superdeluxe hetero, toch zo'n soort geile voetbalfoto heeft kunnen maken".

Huf zegt echter dat het niet meer is dan de cover van Elseviers Weekblad die hij in 1969 maakte. Hier is niets geils aan volgens Huf. Hij benadrukt dat hij voor zijn plezier fotografeert en hij is er niet op uit om zijn geiligheid te laten zien. De fotograaf wil uitbuiten wat er in iemand zit, "waar die mooi in is, of sexy, of op een uitdrukking." Dat is hem genoeg, zegt hij. Zit de schoonheid van vrouwen dan in hun lange, blote benen? Of toont een navel tegenwoordig meer expressie dan een gezicht? Dat is namelijk het beeld wat Tineke de Groot schept door haar beeldkeuze. Zij heeft een reeks foto's van zeer schaars geklede vrouwen en fragmenten van Huf die een naakte vrouw fotografeert door het verhaal van de fotograaf heen gemonteerd. Niet iedere afbeelding van bloot schreeuwt seks, maar feit is dat naakte vrouwenlichamen een terugkerend thema in de collectie van Huf zijn. De Groot laat dit overduidelijk zien in haar montage.

Paul Huf zegt dat fotografie voor hem los staat van seks, maar zijn foto's doen anders vermoeden. Wellicht onderdrukt hij zijn verlangens onbewust, omdat de *big Other* altijd meekijkt. Het Freudiaans onbewuste omvat de dingen waarvan we ons zelf niet bewust zijn dat we ze weten.¹⁵ Als het subject bewust denkt te spreken, is deze zich vaak onbewust van zichzelf; er is een samenspel tussen bewust en onbewust.¹⁶ Regisseuse Tineke de Groot neemt de rol van analist op zich en lijkt het onbewuste van Huf bloot te willen leggen, door het *superego* in beeld te brengen. Door beeldkeuze en montage toont zij de onderdrukte verlangens van de fotograaf.

Lacan stelt dat we in het dagelijks leven verzonken zijn in realiteit, zij het gestructureerd en ondersteund door onze fantasie. Deze verzinking wordt verstoord door symptomen die erop wijzen dat een ander onderdrukt niveau van onze psyche dit tegenwerkt.¹⁷ Paul Huf zegt dat hij zich wil richten op het maken van mooie foto's. Uit zijn verhaal blijkt impliciet dat deze geïnspireerd zijn op zijn fantasie van bijvoorbeeld lange vrouwenbenen en sexy uitstraling. Tineke de Groot wekt het idee dat zijn fantasie de vorm heeft van het Freudiaanse symptoom, dat het een gecodeerde boodschap is over Huf's onbewuste verlangens die niet in taal gevat kunnen worden.¹⁸ Lacan spreekt van een *sinthome*: een *signifier* die *jouissance*, plezier met een traumatisch karakter, in zich draagt.¹⁹ Hij ziet een verband tussen *jouissance* en het *superego*: we volgen een soort ethische plicht, we hebben het gevoel dat we gedwongen worden gehoor te geven aan onze verlangens.²⁰

Vanaf het moment dat Huf begon met fotograferen, sprak hij vrouwen aan op straat. "Als ik op iemand viel dan dacht ik: laat die camera het medium maar zijn om met die vrouw in aanraking te komen." Telkens als hij een

¹⁵ Ibidem, 52.

¹⁶ L Bailly, *Lacan. Beginners Guide*. (Oxford: Oneworld, 2009), 69.

¹⁷ Žizek, *Welcome to the Desert of the Real*, 17-19.

¹⁸ Žizek, *How to read Lacan*, 12.

¹⁹ Žizek, *The Sublime Object of Ideology*, 72-75.

²⁰ Lacan, *How to read Lacan*, 79.

mooie vrouw zag voelde hij de drang om haar te fotograferen, om gehoor te geven aan zijn fantasie. Dit betekende niet dat hij met al deze vrouwen een verhouding had, benadrukt hij. Huf zegt dat hij die verhouding eigenlijk samen met zijn camera had. De fotograaf beschrijft dat het een puur technische aangelegenheid is, waarin hij een vrouw op haar voordeligst wil portretteren. “Dan bevredig je je visueel”, zegt hij. Hij verwijst dus weldegelijk naar seks. Vooral als hij vervolgens vertelt hoe hij, wanneer een vrouw zich uitkleedt, onder de indruk kan raken van haar navel. Hij beschrijft: “en dan dat beginnende van die haartjes die daar... En dat wordt dan zo *silbrig* en mooi.” De Groot brengt dit in beeld door een foto van een naakte vrouwenbuik te tonen. Lacan stelt dat “*Sexual enjoyment is real*”; in alle intensiteit is het traumatisch en tegelijkertijd onmogelijk omdat we het niet kunnen bevatten.²¹

In onze hedendaagse samenleving zijn er volgens Zizek twee thema's die de tolerante houding tegenover anderen bepalen: respect voor anderen en de obsessieve angst voor intimidatie. Hierbij hoort de plicht dat we niet te dicht bij de ander moeten komen.²² Enerzijds houdt Huf zich aan deze afstand, door met zijn camera fysiek de afstand tussen hem en de geportretteerde te bewaren. Anderzijds komt hij heel dichtbij. Dit illustreert de foto van de navel van een vrouw, het is alsof Huf haar buik aanraakt. Hij komt dicht in de buurt van het verwezenlijken van zijn mogelijke fantasie, de aanraking van de buik. Het is echter slechts zijn camera die dit bewerkstelligt. Zizek stelt: “*what is put on paper is too traumatic to be pronounced in direct speech*”, het is de diepste fantasie.²³ Huf zet zijn woorden niet op papier, maar verbeeldt deze in de vorm van een foto. Zijn fantasie blijft fantasie en voldoet zo aan de morele wetten die de fotograaf veronderstelt. Doordat zijn verlangens niet gesymboliseerd worden in taal

²¹ Ibidem, 49.

²² Ibidem, 102.

²³ Zizek, *Welcome to the Desert of the Real*, 20.

blijft het virtuele oordeel van de *big Other* buiten beschouwing en blijft het een verlangen.

Fantasieën uit Huf's schooltijd houden hem nu nog altijd bezig. Hij vertelt hoe de meisjes op de lagere school hun fietszadels heel erg hoog zetten. Toen al signaleerde hij het charmante effect van meisjes die nog maar net met hun voeten bij de trappers konden. Zestig jaar later fotografeerde hij een vrouw op een fiets met hele hoge hakken. Wederom een fantasie die enkel verwezenlijkt is op papier. Bovendien blijft deze fantasie terugkeren. Huf wil hetzelfde gaan doen met een auto. Ook zou hij wel eens een "prachtige naakte meid" in een steeg willen zetten, haar been uit een portiekje naar buiten gestoken. Dit onbewuste verlangen blijft zich herhalen, het traumatische effect van de onmogelijke *Real*. De trauma's die we ons niet kunnen herinneren, achtervolgen ons des te meer.²⁴ Datgene wat – volgens Huf – niet bestaat, blijft standhouden: de fantasie komt steeds weer terug.

Tineke de Groot zet al deze momenten achter elkaar, zodat kijkers zich een beeld kunnen vormen van zijn weggestopte verlangens, die hij keer op keer ontkent. De beeldkeuze van De Groot lijkt tegen te spreken wat Huf vertelt. Hoewel hij zegt alleen mooie foto's te willen maken, toont zij in haar montage dat hij een sterke fascinatie voor vrouwelijk naakt heeft en het verlangen om dit tot in de perfectie vast te leggen in een foto, om zichzelf hiermee visueel te bevredigen. Zizek stelt bovendien dat fantasie behoort tot de categorie van de objectieve subjectieven ("*objectively subjective*"): de wijze waarop dingen werkelijk, objectief voor ons lijken, ook al denken we dat dit niet zo is.²⁵ Ook al zegt Huf zich bewust te zijn van het feit dat seksuele verlangens geen enkele rol spelen in zijn werk, onbewust wordt hij misschien toch opgewonden van het vrouwelijk schoon voor zijn

²⁴ Ibidem, 22.

²⁵ Zizek, How to read Lacan, 52.

camera. In de realiteit is het slechts zijn werk: “‘Reality’ is a fantasy-construction which enables us to mask the Real of our desire.”²⁶

Naar aanleiding van de foto die hij van een naakte vrouw zou willen maken in een steegje, zegt Huf dat hij graag contrasten bedenkt die niet voor de hand liggen of die überhaupt niet mogelijk zijn. Wellicht doet hij dit zodat zijn verlangens niet bewaarheid kunnen worden. Zo ontkomt hij aan de traumatische openbaring van zijn verlangen. Lacan ziet dit als het *real object*: een zaak die in feite niet bestaat, die alleen aanwezig is een serie effecten. Zizek stelt: “if the real is impossible, it is precisely to be grasped through its effects”.²⁷ Tineke de Groot doet dus een poging om in haar documentaire de verlangens van Huf in beeld te brengen, door de kijkers op de effecten van de *Real* te wijzen. Zo toont zij zijn foto’s en ze benadrukt dingen die voor Huf belangrijk blijken, door deze thema’s steeds terug te laten komen.

Twee van dergelijke terugkerende onderwerpen zijn geld en glamour. Tineke de Groot brengt ook deze (onbewuste) verlangens van Huf in beeld. Door middel van beeldkeuze en montage laat zij zien dat deze thema’s een belangrijke rol in het leven van de fotograaf spelen. Het is in onze samenleving nog altijd een taboe om het verlangen naar rijkdom en glamour uit te spreken. Wie droomt er niet van? Toch rust er veelal een veroordeling op, is het niet van onze medemens, dan is het wel van de *big Other*.

Als mensen een mooie foto van zichzelf willen, willen ze volgens Huf een foto die glamour uitstraalt. De fotograaf zegt dat hij zelf geen glamour nastreeft “maar ‘t wordt me aangemeten. Aan de andere kant houd ik er heel erg van, van die eventuele glamour.” Zijn studio is naar zijn zeggen

²⁶ Zizek, *The Sublime Object of Ideology*, 45.

²⁷ S. Zizek, “The Lacanian Real: Television” *Homepage* – 11-08-2010
<http://www.lacan.com/symptom/?p=38>

niet zo glamorous, het doet een beetje Monmarte-achtig aan. Hoewel Huf wel van die “eventuele glamour” houdt, zegt hij dat hier niet naar streeft. Door haar beeldkeuze laat De Groot wel de glamoureuze Paul Huf zien en hieruit blijkt dat hij wel degelijk dol is op opzichtigheid. Huf was gewend aan de bohemienachtige leefstijl van zijn ouders, er kwamen altijd veel bekende mensen over de vloer. Hier vertelt hij maar al te graag over. Huf waant zich ook graag tussen sterren en uit zijn foto’s blijkt dat hij houdt van glitter en glamour in zijn foto’s. Hij heeft bovendien veel haute couture gefotografeerd en de foto’s die hij van de koninklijke familie mocht maken vond hij te gewoontjes, niet koninklijk genoeg.

Dat geldt voor hem ook belangrijk is, blijkt uit de woorden van Cor Jaring. Hij vertelt dat Huf werd gevraagd om de Oranje’s te fotograferen. Dit wilde Huf wel vertelt Jaring, “maar er moest wel betaald worden” en volgens hem stuurde Huf rekeningen die niet mis waren. Al vroeg werkte Huf in de reclame-industrie. Hij vertelt dat hij er zelf de charme van in zag, maar andere fotografen waren het niet met hem eens vertelt Huf: “dat was een beetje hoereren van het vak hè, dat je jezelf voor veel geld aan de reclame uitleende”. Ook foto’s die hij aanvankelijk niet maakte om te verkopen, zoals reisfoto’s, verkocht hij. “Je kan het niet laten, het fotograferen, en je kan het niet laten om het te verkopen.” Hoewel Huf niet ontkent dat hij graag geld verdient, zegt hij dit ook niet expliciet. Het is wel een terugkerend thema in zijn verhalen, of misschien is het juist wel een terugkerend thema in de montage van De Groot. Aan het eind van de documentaire vertelt de fotograaf hoe hij herinnerd denkt te worden, als een man “die met veel plezier gewerkt heeft (...) en die er niet rijk van geworden is en ook niet arm gestorven.”

Als we ons volledig identificeren met de fantasie die onze verzinking in de dagelijkse realiteit tegenhoudt, overtreffen we de beeldvorming van onze fantasie en leven we steeds meer in een kunstmatig gestructureerd universum. De *Real* heeft de vorm van een gelijkenis. Zizek stelt dat de

drang om ‘terug te keren naar de *Real*’ steeds groter wordt, zodat we uiteindelijk weer grip krijgen op ‘echte realiteit’. De Groot legt haar vinger op de onbewuste verlangens van Huf. Voor de kijker creëert zij een beeld waarin ze Huf samenbrengt met zijn fantasie, waarin Huf samen lijkt te komen met zijn *Real*.²⁸ De Groot toont Huf’s onbewuste verlangens, verlangens die eigenlijk onderdrukt moeten blijven ondanks de pressie van het *superego* om deze te volgen. De regisseuse articuleert in haar montage de *Real* van de fotograaf, dat waar we eerder alleen over konden fantaseren. We ervaren deze *Real* als tegengesteld aan de sociale realiteit van alledag, aangezien het niet gebruikelijk is om fantasieën te uiten. Juist doordat datgene wat we niet verwachtten toch wordt gevisualiseerd, ervaren we dit als ‘echt’, een authentiek beeld van de verlangens van Huf.²⁹

2.4 Familieportret, de basis van Huf’s ego ideal

“*Man’s desire is the Other’s desire*”. De moeilijkheid van menselijk verlangen is volgens Lacan dat het een verlangen van de ander is, zowel in subjectieve als in objectieve vorm: verlangen voor de ander, het verlangen om door de ander verlangd te worden en vooral verlangen naar datgene wat de ander verlangt. Ons verlangen is gebaseerd op het feit dat wij de Ander als verlangend zien, er gaat een duister verlangen van hem uit. Hierdoor reist bij onszelf de vraag wat we zelf eigenlijk verlangen en waarom.³⁰ We spreken van het *ego ideal* als we onszelf bekijken vanuit het oogpunt van Ander en zijn verlangen. Voor Huf lijkt zijn vader deze Ander te zijn.

“Kijk, mijn vader was een acteur die geen cent had, maar hoe ie het geregeld had, heeft ie het geregeld, hij had altijd maatpakken, hij had alleen dassen die van echte zijde waren.

²⁸ Zizek, *Welcome to the Desert of the Real*, 17-19.

²⁹ *Ibidem*, 5.

³⁰ Zizek, *How to read Lacan*, 36, 42.

(...) *En het huiselijke leven was natuurlijk bohemienachtig, hè.
Er kwamen beroemde mensen aan huis.*”

De fotograaf heeft zijn vader hoog in het vaandel staan. Hij spreekt vol bewondering over hem. Niet alleen hebben de theatertijdschriften van zijn vader de aanzet gegeven tot zijn carrière als fotograaf, ook lijkt zijn vader zijn voorbeeld. Huf spreekt in de documentaire feitelijk maar weinig over zijn hem. Hij vertelt dat de oude Huf acteur was. Hij had niet veel geld, maar hield wel van kwaliteit. Uit Huf's verhaal spreekt de bewondering voor zijn vader die het altijd goed voor elkaar had met zijn luxe stijl van leven en beroemde vriendenkring. De vader van Huf leeft niet meer, toch lijkt het alsof hij nog steeds indruk op hem wil maken. Door dezelfde dingen te verlangen die zijn vader ooit had, wil hij het *object of desire* van zijn vader worden. Huf verlangt dus het verlangen van zijn vader, door hetzelfde te verlangen wat hij ooit verlangde.

Fantasie is intersubjectief, het vertelt ons wat we voor anderen zijn. We fantaseren over de dingen waarvan we denken dat we daarmee aan het verlangen van de ander zullen voldoen.³¹ Uit de documentaire blijkt dat Huf fantaseert over glamour en rijkdom, omdat dit een belangrijke rol speelde in het leven van zijn grote voorbeeld. Hij bekijkt en beoordeelt zichzelf vanuit het oogpunt van de Ander, zijn vader. Het *ego ideal* is de instantie op wie het subject indruk wil maken met zijn ego. Het is de *big Other* die toekijkt en hem ertoe beweegt om zijn best te doen, het ideaal dat Huf waar wil maken.³²

Dingen die de fotograaf zegt wijzen op het feit hij veel waarde hecht aan de denkbeelden die zijn vader had. In de documentaire laat De Groot deze onderwerpen de revue passeren. Vrij aan het begin van PAUL HUF IN CLOSE-UP introduceert zij vader Huf. Het waren zijn theatertijdschriften,

³¹ Ibidem, 49.

³² Ibidem, 80.

waar het allemaal mee begon voor zoon Paul. Anders had hij ongetwijfeld ook kennis gemaakt met fotografie, maar de indruk die de foto's van acteurs op hem achterlieten was groot. Huf begon zijn professionele carrière dan ook met portretten van acteurs. Zijn zusje kende acteur en toneeldirecteur Ko van Dijk die hem vroeg foto's te maken van zijn toneelgezelschap. Huf fotografeerde sterren als Mary Dresselhuys en Ellen Vogel. De foto's "kwamen bij de schouwburg te hangen en in kranten te staan, dus toen was ik professioneel fotograaf", vertelt hij.

Het portretteren van acteurs is niet het enige wat hij met theater heeft. Hij vergelijkt zijn eigen werk met toneelspel. Huf beschrijft zijn gedachtegang als hij fotografeert: "Ik kom dichterbij door verliefd te worden. (...) de huid, het glimmertje op de onderlip. Dat zijn hoofdrollen voor mij. (...) Die beginnen door de camera van mij te horen. (...) het hoort weer bij het spel waar ik van hou, want het is natuurlijk een stukje toneel wat ik in mijn eentje speel, zonder dat iemand dat weet." Ook als hij Jules Deelder aanwijzingen geeft over zijn houding op de foto, zegt hij: "Het is een gezellig spel. Dat is toneelspelen ook een beetje. Eigenlijk ben je dan, op dat moment, een beetje regisseur." Huf vergelijkt zich regelmatig met een theatermaker, die de beslissingen neemt, maar ook met de toneelspeler die het "*Spiel* van het leven" speelt.

De Groot laat Huf vertellen over het begin van zijn carrière en over zijn jeugd als zoon van een acteur. Zij laat foto's zien van hem zien samen met het gezin Huf. De fotograaf kreeg van huis uit mee dat het heel normaal was dat er bekende mensen bij de familie over de vloer kwamen. "Dat waren vrienden, dichters en schrijvers, beeldhouwers en architecten. Dus ik ben eigenlijk opgegroeid tussen allemaal beroemde mensen. Vandaar dat het mij makkelijk afgaat om met dat soort mensen om te gaan.", vertelt Huf. Tineke de Groot illustreert in de rest van de documentaire dat het contact met 'grote namen' voor Huf belangrijk is. De fotograaf vertelt dat hij in Parijs naar de *Académie de la Grande Chaumiére* ging, waar Tajiri

gewerkt had en waar Zadkine les gaf. Ook vertelt hij over de fotosessies met koningin Juliana en prins Bernhard op paleis Soestdijk. Het viel Huf tegen, omdat het paar de plekken waar hij wilde fotograferen niet 'gewoon' genoeg vond. Ze vonden alles overdreven. Dat vond Huf jammer, maar "het is allemaal even aardig en charmant hoor, en even gezellig daar op Soestdijk (...) en heerlijke koffie en dingetjes, dat klopt. Dat is helemaal top in Mies Bouwman-sfeer, zeg maar." Huf ontvangt ook veel bekende Nederlanders in zijn atelier. De Groot laat zien hoe hij hen portretteert.

De documentaire illustreert de drang van Huf om te vertellen, misschien zelfs op te scheppen, over alle sterren die hij heeft ontmoet en gefotografeerd. Dit is kenmerkend voor zijn karakter, het staat symbool voor de fotograaf Paul Huf. Hij ziet het leven en zijn werk als een spel, waarin hij op zijn eigen wijze de wereld vast kan leggen en mensen zo van hun beste kant kan laten zien. Kijkers krijgen in PAUL HUF IN CLOSE-UP ook niet alle kanten te zien van de man waar het allemaal omdraait. De documentaire richt zich met name op de 'fotograaf' Paul Huf en niet op de 'echtgenoot' of de 'vader' Paul Huf. En ook al vertelt hij over zijn vader, we leren hem ook niet kennen als 'zoon' Huf. Alle terugblikken op zijn jeugd draaien maar om één ding: hoe begon de carrière van de, nu zo succesvolle, Paul Huf?

Dit is dan ook precies wat hem onderscheidt van anderen. Er zullen weinig mensen zijn die de moeite nemen om naar een documentaire over een doorsnee burger te kijken. *Realityshows* zijn veelvuldig op televisie te zien, maar niet iedereen beleeft er plezier aan om de dagelijkse beslommeringen van onze medemens te bekijken. Kijkers van een documentaire hebben de verwachting dat het programma een bijzondere gebeurtenis of persoon uitlicht en een blik werpt op de werkelijkheid.³³ Wat

³³ Shapiro, 81.

Paul Huf onderscheidt van de gemiddelde Nederlander is het succes dat hij heeft gehad met zijn camera, zijn carrière als fotograaf.

De fotocamera van Huf dient als zijn sociale masker, hij verkrijgt hiermee de titel 'fotograaf'. Dit definieert voor anderen, en tevens voor de *big Other*, wie hij is en vormt zijn symbolische identiteit. In de symbolische orde is het sociale masker belangrijker dan de directe realiteit van het individu achter het masker. Lacan noemt het gat tussen onze directe psychologische identiteit en onze symbolische identiteit '*symbolic castration*'. De objecten die een functie symboliseren, plaatsen de persoon die deze draagt in een bepaalde positie. Zijn camera bewerkstelligt Huf's status als fotograaf. Dit teken van herkenning is geen onderdeel van zijn natuur, maar is iets externs. Zijn camera 'castreert' hem doordat deze een gat veroorzaakt tussen wie hij is en de functie die hij uitoefent. Lacan stelt dat deze castratie plaatsvindt doordat wij vastzitten in de symbolische orde. Hierin gaan we uit van de symbolische maskers en titels die wij toegekend krijgen. De persoon achter het masker blijft ongekend, waardoor hij zich niet volledig kan identificeren met zijn symbolische titel.³⁴

In de documentaire krijgen kijkers weinig zicht op de persoon achter de fotocamera. Alles wat Huf vertelt, of wat De Groot hem laat vertellen, heeft betrekking op zijn werk als fotograaf. Het is bovendien vergelijkbaar met wat Althusser *ideological interpellation* noemt. Zizek verklaart dat dit de symbolische identiteit is die ons wordt opgelegd door de wijze waarop wij geïnterpelleerd worden.³⁵ De Groot stort zich op de symbolische identiteit van Huf, de fotograaf. Zij toont alleen fragmenten die betrekking hebben op zijn beroep. Zo beschrijft hij dat hij een "zondagskind" was: doordat hij half joods is lukte het hem onder militaire dienstplicht uit te komen. Waarschijnlijk heeft de oorlog veel impact op het leven van Huf gehad. Toch blijkt de rol die dit in zijn leven speelde niet de (belangrijkste) reden te

³⁴ Zizek, How to read Lacan, 33,34.

³⁵ Ibidem, 35.

zijn waarom de regisseuse dit aan de orde laat komen. Het feit dat Huf niet direct bij het leger moest heeft er namelijk voor gezorgd dat hij al jong ging fotograferen. Als hij zijn land wel had moeten dienen, dan was zijn carrière waarschijnlijk pas later, of misschien wel nooit, van de grond gekomen.

Er zijn slechts een aantal momenten in de documentaire waarop kijkers een beperkte glimp van de man achter de 'fotograaf' op kunnen vangen. Huf vraagt Anton Corbijn bijvoorbeeld om een handtekening voor zijn kleinkind. Dat is het moment dat we ontdekken dat hij opa is. Een ander feit dat kijkers over Huf te weten komen is dat hij onbekend is met klassieke muziek. We weten niets over zijn gezin. Alleen tijdens de fotosessie bij Erwin Olaf *zien* we zijn vrouw. Daarnaast zeggen Erwin Olaf en Floris Andrea iets over de Paul Huf die zij kennen zonder camera. De eerste omschrijft hem als koel en op een bepaalde manier afstandelijk. Andrea vindt Huf heel erg herkenbaar aan zijn kleding, altijd erg gesoigneerd. Bovendien gebruikt hij het woord "machismo" om zijn mentor te omschrijven. Hij heeft een "soort vragende bescheiden, maar ook weer niet bescheiden blik. Dat is de Paul naar publiek en de Paul zonder publiek dat is een hardwerkend, af en toe onderhevig aan nukken, gewoon mens."

In de documentaire construeert de fotograaf bovendien een beeld van zichzelf voor de ander door te vertellen over zijn werk en zijn ervaringen. Hij drukt zich uit in woorden. Lacan stelt: "It is the world of words that creates things." Het gesproken woord (de *signifier*) staat los van het daadwerkelijke object waarnaar het verwijst (de *signified*). Het woord draagt dus een soort absentie in zich mee. Door dit paar van aan- en afwezigheid, waarbij de aanwezigheid van het woord samengaat met de afwezigheid van het object waar het aanvankelijk naar verwees, ontstaat een talige wereld met betekenissen. Hierbinnen zal de wereld van de dingen zich situeren.³⁶ Taal heeft dus nooit vastliggende betekenissen.

³⁶ J. Lacan, *Écrits*. 1966. Vert. Bruce Fink. (New York: W.W. Norton & Company, 2006), 276, 277.

Alleen het woord 'foto' al, dat verwijst naar een object dat door conventie in heel veel verschillende contexten gebruikt kan worden, afhankelijk van de bedoelingen van de fotograaf, de museumconservator, de douanier of de dokter. Een foto is voor de conservator een kunststuk dat met zorg behandeld moet worden. Voor de douanebeambte is het een weergave van een gezicht op een paspoort, zodat hij weet van wie het document is. Voor een arts is een röntgenfoto van een gebroken pols een bron van medische informatie. Voor mij is de foto die ik in de kast heb staan van mijn overleden opa een herinnering. Een woord is dus geen teken maar een knoop van betekenis, het *nodal point of signification*.³⁷

Paul Huf verbindt zijn eigen betekenissen aan 'foto's'. Zijn *nodal point of signification* is, doordat hij fotograaf is, zeer veelomvattend. De documentaire laat zien dat fotograferen zijn manier is om de wereld te bekijken, dat zijn hele leven draait om het maken van foto's, met of zonder zijn camera. Elke keer dat hij een foto maakt "is het grote toverspel, het raadsel van het platte stukje papier waarop ineens een bijna driedimensionaal beeld ontstaat." Ook was het voor Huf een manier om in dezelfde wereld als zijn vader terecht te komen, zijn eerste werk als professionele fotograaf deed hij bij een toneelgezelschap en ook later fotografeerde hij nog veel bekende mensen. Foto's maken is ook een middel om geld te verdienen, vooral toen Huf in de reclamebranche ging werken. Bovendien heeft fotografie van Huf, naar eigen zeggen, een merk gemaakt, net als Gucci. In zijn foto's kunnen mensen Huf's wereldbeeld zien, de werkelijkheid die hij opnieuw, op zijn eigen manier heeft weergegeven. Zo wil hij de mensen mooier fotograferen: "Ik hou daarvan, om dat uiterste eruit te halen wat er in iemand zit".

³⁷ Ibidem, 167.

In zijn verhaal creëert Huf dus ook een beeld van zichzelf als fotograaf. Hij bekijkt zichzelf vanuit het oogpunt van anderen of van de *big Other* en probeert te voldoen aan zijn idee van een fotograaf. Huf vertelt dat hij van gestileerde foto's houdt, van het neerzetten van een kader en een sfeer. Huf wil geportretteerden voordelig voor de dag laten komen, ieder mens heeft wel iets waar hij van denkt: "daar word ik warm van". Hij wil mensen die zijn atelier bezoeken een gevoel van vertrouwen geven. Huf creëert een beeld van zichzelf als slordige rand-Jordanees, met een rommelig, Monmartre-achtig atelier. Blijkbaar zijn dit volgens Huf eigenschappen die bij een fotograaf horen. De Groot illustreert zijn verhaal met beeldmateriaal. Ze geeft hierdoor betekenis aan de woorden die Huf uitspreekt. Ze toont hem aan het werk met zijn camera, de gestileerde foto's die hij maakt en ze neemt kijkers mee naar zijn studio.

Eigenlijk komen kijkers er dus helemaal niet achter wie Paul Huf is, althans niet wat de psychologische identiteit achter het sociale masker is. Huf zegt zelf dat fotografie een stuk van zijn leven is dat zich ook zonder camera afspeelt, de camera is "alleen een sluitstuk". Op deze manier ontwikkelt zich de *Real*. Dit is een duidelijk een illustratie van het feit dat de *signifier* 'camera' bepalend is voor het beeld dat we construeren van een fotograaf. Geen fotograaf zonder camera. Hoewel Huf altijd met een 'fotografische blik' de wereld in kijkt, bezegelt de fotocamera zijn sociale identiteit. De Saussure gaat uit van de idee dat de *signified* geconstrueerd wordt door de *signifier*. Hij stelt dat een concept (*signified*) bij een *signifier* tot stand komt in relatie tot andere *signifieds*. Als wij stellen dat een woord een bepaalde betekenis heeft, doordat we zelf in ons hoofd een beeld hebben gevormd van een associatie tussen *signifier* (klank) en *signified* (concept), betekent het niet dat dit ook 'daadwerkelijk' zo is. Door het woord uit te spreken doen we volgens De Saussure een suggestie over de realiteit.³⁸

³⁸ F. de Saussure, *Course in General Linguistics* Vertaald door: Wade Baskin. (New York: Fontana, 1974), 117.

Zoals de *signifier* de *signified* stuurt, is het bewuste vormend voor het onbewuste volgens Freud. Lacan gaat daarentegen uit van de idee dat *taal* het onbewuste structureert. In het geval van de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP heeft de camera van De Groot de rol van talige constructie, waarmee een beeld van Paul Huf gestuurd wordt. In de documentaire is Huf zelf veel aan het woord. Hij vertelt over zijn carrière en de weg die hij heeft afgelegd om op het punt te komen waar hij nu is. Hij laat kijkers kennis maken met een stukje van zijn werkelijkheid. “*Truth has the structure of a fiction*”. Zizek stelt dat het leven dat we in bijvoorbeeld ‘*reality*’ televisie zien, net zo echt is als alcoholvrij bier. Ook al betreft het echte mensen, zij spelen toch een rol: ze spelen zichzelf.³⁹ Huf speelt ook zichzelf, hij is bezig met het creëren van Paul Huf. Hoewel de fotograaf degene is die aan het woord is, speelt ook Tineke de Groot een grote rol in het creëren van een portret van de man. Zij zet haar camera in om, op fotografische wijze, Paul Huf in beeld te vangen en zo zijn *Real* te construeren voor haar kijkers.

2.5 Beeltenis van een oude meester, Huf’s ideal ego

In de symbolische orde hebben we te maken met (sociale) wetten en verplichtingen, die ons voorschrijven hoe we ons zouden moeten gedragen tegenover anderen. Vaak vormen we een beeld van onszelf naar de buitenwereld volgens deze impliciete gedragsregels. Agressie en persversie zijn bijvoorbeeld gevoelens die wij niet laten zien in interactie met andere mensen, dus meten we onszelf een vriendelijker gezicht aan.⁴⁰ Huf meet zichzelf de rol van fotograaf aan, zoals hij denkt dat een fotograaf door anderen gezien wordt. Dit blijkt uit het feit dat hij vaak refereert aan wat ‘men’ volgens hem denkt. “Men denkt vaak bij die hele portretfotografie, geloof ik hoor, dat het allemaal veel ingewikkelder is dan wat het allemaal maar is.” Hij stelt zich bescheiden op, zoals hij denkt dat

³⁹ Ibidem, 32, 33.

⁴⁰ Zizek, How to read Lacan, 31,32, 46.

het hoort volgens sociale normen. Hij wekt de indruk dat hij zich probeert te schikken naar een beeld van de fotograaf die hij zou willen zijn. Het *ideal ego* is het ideaalbeeld dat het subject van zichzelf heeft, hoe hij graag door anderen gezien wil worden.

De documentaire laat niet alleen zien dat Paul Huf probeert te voldoen aan het sociale masker dat door zijn beroep bij hem hoort. Er wordt ook getoond welk ideaal beeld hij van zichzelf als fotograaf heeft. Hij vertelt over zijn visie op fotografie en over de dingen die *hij* belangrijk vindt in zijn werk. Huf hecht veel waarde aan schoonheid. Hij legt uit hoe hij zijn modellen slanker laat lijken, dit draagt volgens de fotograaf bij aan hun schoonheid. Huf weet dat zijn collega-fotografen deze mening niet delen. Toch blijft hij bij zijn ideaal. Huf ziet fotograferen als een samenspel tussen camera en fotograaf. Hij voelt zich in dit opzicht dan ook verwant met de oude meesters van de beeldende kunst. Zo zou hij wellicht door anderen gezien willen worden.

Het verhaal waarin Paul Huf zijn eigen persoon creëert geeft uiting aan hoe hij zichzelf ziet, aan hoe hij zichzelf zou willen zien, maar vooral wordt duidelijk hoe hij zou willen dat andere mensen hem zien. Het geïdealiseerde zelfbeeld van een subject is zijn *ideal ego*.⁴¹ De symbolische representatie van een subject is echter altijd vervormd. Zizek verwijst naar Lacan's *subject of the signified*: ons idee van een subject is dat van een iemand die zich uit probeert te drukken in taal. Desalniettemin is het voor een subject onmogelijk om een signifier te vinden die 'van hem' is. Zizek stelt dat een *signifier* altijd te veel of juist te weinig over het subject zegt. Het feit dat we niet de juiste woorden kunnen vinden om onszelf te representeren, de leegte die ontstaat doordat de representatie mislukt, is het *subject of the signifier*. De enige manier waarop Huf zichzelf juist kan representeren is door een mislukte representatie.⁴² Uit de dingen

⁴¹ Ibidem, 80.

⁴² S. Zizek, "The Lacanian Real: Television".

die Huf vertelt blijkt wel wat hij belang vindt, hoe hij zichzelf zou willen zien. Hij kan echter zijn daadwerkelijke ideale zelfbeeld niet in woorden beschrijven en dus ook niet overbrengen aan de kijkers van de documentaire.

“Ik denk dat de mensen zich herinneren dat ik een man ben geweest die altijd heel fleurig tegen het leven opgezien heeft en die met heel veel plezier gewerkt heeft. Die altijd met interessantigheden in aanraking is gekomen en dit in zwart/wit en in kleur heeft vastgelegd... Altijd geprobeerd heeft nieuwe dingen te ontdekken. Niet wild en niet grotesk, maar net genoeg om te zeggen: hè wat bijzonder is dat nou toch weer.”

Nadat we in PAUL HUF IN CLOSE-UP teruggeblikt hebben op de carrière van de fotograaf, beschrijft hij aan het einde van de documentaire hoe hij denkt dat mensen hem zullen herinneren. Dit is waarschijnlijk een benadering van Huf's *ideal ego*, van hoe hij zou willen dat andere mensen hem zien. In de documentaire lijkt hij erg zeker van zichzelf. Hij zegt bijvoorbeeld: “Al dat succes, al vijftig jaar van ‘Paul van wat kun je dat goed’, daar wordt ik helemaal niet doodziek van, en ook niet verwaand.” Vaak is er echter een gat tussen een uiting en het uitspreken ervan. Eigenlijk zegt een subject iets anders dan hij bedoelt. Wellicht uit Huf door zijn zelfverzekerdheid, juist zijn onzekerheid en hoopt hij dat anderen hem ook daadwerkelijk zo zien.

In imaginaire identificatie vormen we ons ideale zelfbeeld door naar anderen (*small others*) te kijken. We identificeren onszelf met de ander voor zover we zijn ‘zoals hij’.⁴³ Huf neemt een voorbeeld aan de fotografen bij wie hij in de leer is geweest, hij noemt Jan Vorsterman en Stefan

⁴³ Zizek, *The Sublime Object of Ideology*, 108,109.

Nijhoff. De ideale fotograaf is volgens hem Henry Cartier-Bresson. Huf vergelijkt zichzelf enigszins met Helmut Newton, beide zijn gefascineerd door “langbenige mooie vrouwen”. Hij ziet George Hurrell en Irving Penn als oude meesters en vormt zijn *ideal ego* door naar andere fotografen te kijken en een voorbeeld aan hen te nemen. Zo heeft Huf veel afbeeldingen van lange, slanke benen. Als Huf vertelt over zijn overeenkomst met Newton, toont De Groot een foto van blote vrouwenbenen langs een zwembad. Kijkers kunnen zich afvragen of dit werk van Huf of van Newton is. Langzaam zoomt de camera in op het bijschrift, de foto is gemaakt door Paul Huf.

Na ruim vijfenvijftig jaar in het vak hoort Huf zelf ook tot de oudere generatie fotografen. De collega's die hem portretteren zijn van dezelfde generatie of jonger. Cor Jaring, Anton Corbijn en Erwin Olaf zitten het dichtst in de buurt bij Huf. Alle drie hebben ze een andere mening over zijn werk. Ze zijn het er echter wel over eens dat Huf bij de grote meesters van Nederland hoort. Ze vergelijken hun eigen werk met dat van Huf, maar ze zouden niet zo willen zijn als hij. Fotografen Frans Jansen, Anuschka Blommers en Niels Schumm en Huf's assistent en tevens fotograaf Floris Andrea zijn duidelijk van een jongere generatie en lijken hun verlangen te projecteren op Huf. Keek Huf vroeger op tegen al zijn helden in de fotografie, nu wordt hij zelf gezien als één van de grote meesters.

De interactie tussen deze fotografen en Huf lijkt in sommige gevallen enigszins ongemakkelijk. Met name Blommers en Schumm hebben heel andere denkbeelden dan Huf. Hij werkt het liefst met echte modellen of bekende mensen, Blommers en Schumm zetten ouders, broers en zussen in om voor hen te poseren. Voor Huf is, zoals gezegd, schoonheid erg belangrijk. Hij legt het tweetal uit welke houding ervoor zorgt dat iemand dunner lijkt op de foto. Blommers en Schumm houden juist wel van wat foutjes. Huf zegt daarop: “dan heb ik het gevoel dat ik het onderwerp daar niet mee heb geholpen, want dan heb ik haar in die *schlemiele* houding

vastgelegd.” Huf gaat uit van zijn ideaal en zo wil hij ook dat anderen hem zien. Huf heeft een kritische houding tegenover Blommers en Schumm. Hij spreekt het duo meerdere malen belerend toe en lijkt hun kwaliteiten in twijfel te trekken. Hij lijkt de rol van onderwijzer op zich te nemen. Wellicht wil hij graag gezien worden als voorbeeld, als meester.

De fotografen die Huf portretteren laten zien dat er geen vastliggende betekenis verbonden is aan de titel ‘fotograaf’. De Groot laat alle fotografen iets vertellen over hun eigen werk. Bovendien geven zij hun mening over het werk van Huf. Dit biedt kijkers de mogelijkheid om de verschillen tussen de fotografen te zien. Paul Huf heeft zijn geheel eigen stijl. In vergelijking tot zijn collega’s is zijn hang naar schoonheid en glamour erg groot. Hij is extreem perfectionistisch en zijn werk is gestileerd en koel. Alle fotografen op een rij gezet blijkt dat Huf zich duidelijk onderscheidt van zijn collega’s. De *signifier* ‘fotograaf’ krijgt pas echt inhoud in relatie tot andere *signifiers*. Door differentiatie van andere *signifiers* komt betekenis tot stand. In relatie tot collega-fotografen krijgen we een ander beeld van de fotograaf Paul Huf.⁴⁴ Bovendien zien we hierdoor nog beter hoe Huf zou willen dat anderen hem zien, wat zijn *ideal ego* is.

⁴⁴ Ibidem, 101-103.

3. De *Real* is een fotografisch *Real*

In de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP richt regisseuse Tineke de Groot het vizier op Paul Huf. Zij biedt haar publiek een kijkje in de ‘echte’ wereld van de fotograaf. In de televisiedocumentaire brengt zij een zo authentiek mogelijk beeld van Paul Huf. Documentaires claimen immers de werkelijkheid weer te geven.⁴⁵ De Groot laat ons kennismaken met verschillende kanten van de persoon Paul Huf. Ze laat zien dat fotografie een belangrijk element is in het leven van de fotograaf en dat dit bovendien vormend is voor wie hij is. Zo introduceert ze hem door hem fotograferend in beeld te brengen. Onder het beeld horen we zijn stem, hij omschrijft het nemen van foto’s als een “goocheltrucenmoment”. De Groot refereert hier aan Huf’s symbolische titel van ‘fotograaf’. De beelden en de verhalen van deze vakman tonen dat fotograferen niet alleen zijn beroep is, maar dat zijn hele leven met en om de camera draait. Fotografie *is* zijn realiteit.

Tineke de Groot heeft deze lijn voortgezet in haar documentaire, waarin (de vorm van) fotografie centraal staat. Huf vertelt over zijn carrière als fotograaf en steeds als we Huf fotograferend in beeld zien, zien we ook het eindresultaat, de foto die hij heeft gemaakt. Kijkers zien niet alleen hoe Huf zijn camera te hand neemt, er wordt ook getoond hoe hij door collega’s wordt gefotografeerd. Deze fotografen worden ook aan de kijker voorgesteld door middel van hun werk. Bovendien spreken allen over het werk van Huf. Erwin Olaf benadrukt met zijn woorden dat foto’s altijd iets zeggen over de maker ervan: “Als je fotografeert kun je er niets aan doen, je zal altijd jezelf tegenkomen in je werk”. Alain Badiou stelt dat kunstenaars veelal proberen om de geheimen van lichamen bloot te leggen. *“Intimacy, nudity, violence (...) through all of these features of bodies the artist adjusts our finite life to the fantasy, the dream, the*

⁴⁵ Shapiro, 81.

memory".⁴⁶ Huf lijkt in zijn foto's onbewust zijn eigen geheimen bloot te leggen. De Groot stelt in het portret van de fotograaf zijn werk, en daarmee de persoon Paul Huf, centraal. In zijn werk kunnen we de ego's die Lacan beschrijft terugvinden. Door kijkers veelvuldig foto's te laten zien die door Huf gemaakt zijn, laat De Groot hen kennis maken met zijn *superego*, *ego ideal* en *ideal ego*.

Deze drie scripts zijn ook op fotografische wijze geconstrueerd, dit is terug te zien in de foto's van Huf en in zijn werkwijze. Huf's *superego* brengt zijn onbewuste verlangens aan de oppervlakte. De fantasieën die hij, al dan niet bewust, onderdrukt, zijn echter wel terug te zien in zijn werk. Veel van zijn foto's tonen glamour en naakt. De regisseuse benadrukt dit door meerdere vergelijkbare afbeeldingen achter elkaar te monteren, terwijl deze fantasieën eigenlijk onderdrukt moeten blijven. Huf's *ego ideal* probeert het ideaal van de *big Other*, zijn vader, na te leven. Door fotograaf te worden kon Huf zich gemakkelijk in de theaterwereld van zijn vader bewegen. De carrière van Paul Huf begon doordat hij acteurs ging portretteren. Nu vergelijkt hij zijn werk met dat van een theatermaker, het 'regisseren' van een portret. Bovendien ziet hij fotografie als het 'spel van het leven'. Met spel doen we een poging "*to represent what is not representable, to make recognisable what is unrecognisable*", stelt Richard Klein.⁴⁷ Huf brengt in zijn fotografie zijn verlangen naar de begeerte van zijn vader in beeld. Het *ideal ego* openbaart zich in het werk van Huf door zijn werkwijze. Hij nam zelf altijd een voorbeeld aan de groten in het vak. Zijn ideaal is om zelf bij deze oude meesters te horen. Zo zou hij zichzelf willen zien en zo zou hij willen dat anderen hem zien. In zijn foto's maakt hij daarom gebruik van oude technieken en creëert een dergelijke sfeer door middel van belichting en compositie.

⁴⁶ A. Badiou, "Bodies, Languages and Truths" *Homepage* – 28-09-2010
<http://www.lacan.com/badbodies.htm>

⁴⁷ R. Klein, "The Playful Thing" *European Journal of Psychotherapy and Counseling* 2 (2008): 132.

Door steeds weer te herhalen en te verbeelden dat fotografie een belangrijke rol speelt in het construeren van het leven van Paul Huf, creëert De Groot het beeld van de fotograaf. Als regisseuse bepaalt zij waar ze haar lens op richt, wat ze wel en niet wil laten zien van de persoon Paul Huf. De Groot kiest ervoor om de nadruk te leggen op zaken die de drie ego's ondersteunen. Op het moment dat Huf zich uitspreekt tegen de idee dat seks een rol zou spelen als hij vrouwen fotografeert, toont De Groot bijvoorbeeld een hele reeks foto's van naakte of halfnaakte vrouwen of hun lichaamsdelen. De vraag rijst of Huf wellicht onbewuste seksuele fantasieën heeft tijdens het fotograferen van deze vrouwen. Fantasieën die eigenlijk onderdrukt moeten blijven, maar waar de regisseuse op wijst door een grote hoeveelheid van dergelijke foto's achter elkaar te monteren. Huf zegt dat hij het visuele bevrediging vindt. Hieruit blijkt dat eens te meer het onbewuste verlangen, dat het *superego* zou willen bevredigen.

De vader van Huf lijkt nog altijd een belangrijke rol te spelen in zijn carrière. Dit toont De Groot door een chronologisch beeld van zijn leven te schetsen. Zij toont de weg van de kleine jongen die zijn eerste kennismaking met fotografie had in de theatertijdschriften van zijn vader, tot de fotograaf wiens portret nu in het museum hangt, een portret dat zijn leerling van hem heeft gemaakt. Steeds weer komt Huf's vader, weliswaar impliciet, terug in zijn verhaal. Huf lijkt nog steeds de dromen van zijn toneelspelende vader na te willen leven, in zijn *ego ideal*. Bovendien kiest De Groot ervoor om Huf veelvuldig in beeld te brengen terwijl hij aan het werk is. Ze laat hem vertellen over zijn werkwijze. Ook uit de gesprekken met andere fotografen blijkt wat hij belangrijk vindt in zijn werk. De beelden laten zien dat hij een ervaren fotograaf is. Er wordt getoond hoe hij volgens oude methoden werkt en we zien hoe Huf zich regelmatig zijn collega-fotografen belerend toespreekt. De manier waarop Huf zijn kennis en kunde benadrukt en de wijze waarop De Groot dit in beeld brengt, laten

Huf's *ideal ego* zien: Huf zou onder de oude meester in het vak geschaard willen worden.

De documentaire speelt in op de fotografische *Real* van Huf. De Groot laat niet alleen zien hoe deze geconstrueerd wordt door middel van de drie scripts, zij maakt bovendien gebruik van de fotografische vorm om Huf's verhaal te vertellen en ze benadrukt het feit dat de fotograaf al van kindsbeen af met oog voor compositie de wereld in keek. De fotograaf vertelt hoe hij op de lagere school al gefascineerd was door de lange benen van meisjes die op hun hoge fietszadels zaten. Zestig jaar later heeft hij dit vastgelegd in de vorm van een foto en dit was "een idioot succes". PAUL HUF IN CLOSE-UP laat zien dat het niet kon missen dat Huf een succesvol fotograaf zou worden. Uit zijn verhaal en uit de montage van de regisseuse blijkt dat alle tekenen in zijn jeugd al aanwezig waren. Op jonge leeftijd ruilde hij zijn versterker voor een fotocamera en had al gauw door hoe het ding werkte. Ook was Huf een van de eerste fotografen die de stap durfden te wagen in de richting van de reclamewereld. Vonden anderen het "hoereren van het vak", Huf heeft altijd al aangevoeld dat er wel betekenis zat in "art and industry". Tineke de Groot laat zien dat hij zijn talent altijd al had; zij laat zien dat het verleden al zwanger was van het heden. Tijd speelt een belangrijke rol in psychoanalyse. "Die Produktion von einer Vergangenheit" is hier dan ook een onderdeel van⁴⁸, stelt Otmar Seidl. Tijdens de analyse wordt een verleden geproduceerd. De Groot laat, door haar lens op zijn verleden te richten, zien dat fotograferen bij Huf hoort.

De drie ego's construeren de *Real* van Paul Huf. Deze driedeling wordt op fotografische wijze geactualiseerd, zowel in de vorm van de documentaire als in de persoon die wij leren kennen als Paul Huf. Doordat de realiteit van

⁴⁸ O. Seidl, "Zeit und Zeitlosigkeit der Psychoanalyse" *Forum der Psychoanalyse* 2 (2009): 110.

Huf volledig om fotografie draait, staan ook het *superego*, het *ego ideal* en het *ideal ego* in het teken van zijn werk. Een gevoel van authenticiteit kan alleen bereikt worden als de documentaire in lijn met de ego's van Huf is, die samen zijn *Real* tot stand brengen. Fotografie lijkt zijn leven te bepalen, authenticiteit kan dus alleen bestaan als Huf een fotografische *Real* heeft. Tineke de Groot brengt de ego's van fotograaf Paul Huf in beeld door te refereren aan gebeurtenissen in zijn leven die allemaal van belang waren op zijn carrière, zij toont zijn werk, ze laat zien hoe hij gepassioneerd fotografeert en ze laat Huf praten over zijn vak. PAUL HUF IN CLOSE-UP brengt de fotograaf in close-up; in de documentaire construeert De Groot, door middel van montage en beeldkeuze, een fotografisch beeld van Paul Huf. Kijkers kunnen hierdoor het gevoel krijgen dat ze kijken naar een authentiek portret van de man achter de lens.

*“Unconsciously embedded in these forms called documentary is the conceit of ‘the real’”*⁴⁹, volgens documentairemaakster Jill Godmilow. Een documentaireregisseur creëert een werkelijkheid door de *Real* van het onderwerp bloot te leggen door middel van beeldkeuze en montage en door deze *Real* voort te zetten in de vorm van de documentaire. Zizek ziet hardheid als teken van echtheid.⁵⁰ Documentairemakers kunnen een gevoel van authenticiteit overbrengen door kijkers te wijzen op de verborgen verlangens en denkbeelden van het onderwerp van hun portret. Ruwe thema's als intimiteit, geweld, seks en geldbelustheid krijgen de aandacht. Regisseurs nemen de rol van psychoanalyst op zich, om het onbewuste van hun onderwerp in kwestie in beeld te brengen. Zoals Badiou beschrijft kunnen de verdrukte geheimen van kunstenaars veelal terug gevonden worden in hun kunst⁵¹. Documentairemakers doen een poging om te representeren wat eigenlijk niet gerepresenteerd kan worden.

⁴⁹ Shapiro, 81, 82.

⁵⁰ Zizek, 5.

⁵¹ Badiou.

Dat is volgens Klein wat er in een spel gebeurt.⁵² Bovendien produceert een regisseur, met het in beeld brengen van belangrijke momenten uit het leven van een persoon, zijn of haar geschiedenis door dit naar eigen inzicht te verbeelden.

Vandaag de dag bestaat er een hernieuwde belangstelling voor de Lacaniaanse theorie en de psychoanalyse. Seidl, Badiou en Klein benaderen, net als vele anderen, het gedachtegoed van Lacan op hun eigen manier en passen dit toe op actuele thema's. Ook ik heb geprobeerd om de theorie van Lacan te gebruiken in een bestudering van de rol van authenticiteit en "the *Real*" in de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP. 'Echtheid' lijkt onlosmakelijk verbonden met het documentairegenre, maar de wijze waarop dit plaatsvindt verdient meer aandacht. Met Lacan heb ik laten zien hoe een regisseur een portret maakt en daarmee een gevoel van authenticiteit constitueert. Het is met zijn of haar lens dat de wereld wordt gemaakt, dat het portret een wereld wordt, ermee samenvalt. De geportretteerde in de documentaire is dan de werkelijkheid die ons wordt aangeboden en waarin wij onze plek kunnen bepalen (waarmee wij ons verenigen of waartegen wij ons afzetten). Of zoals Lacan het stelt "*Truth is not a pre-given that one can grasp in its inertia, but rather a dialectic in motion*".⁵³ Wij vormen onze *Real* onder andere aan de hand van de beelden die we in deze documentaires zien. De lens van hun camera vormt ons vizier op de wereld, een *Real* die voortdurend in beweging is.

⁵² Klein, 132.

⁵³ Lacan, 144.

Literatuurlijst

Bailly, L. *Lacan*. Oxford: Oneworld, 2009.

Badiou, A. "Bodies, Languages and Truths" *Homepage* – 28-09-2010
<http://www.lacan.com/badbodies.htm>

Copjec, J., red. *Television: A Challenge to the Psychoanalytic Establishment*. New York: W.W. Norton & Company, 1990.

Freud, S. *Dream Psychology. Psychoanalysis for beginners*. Rockville: Arc Manor, 2008.

Freud, S. *The Joke and its Relation to the Unconscious*. Vertaald door Joyce Crick. New York: Penguin Group, 2003).

Kay, S. *Zizek. A Critical Introduction*. Cambridge: Polity Press, 2003.

Klein, R "The Playful Thing" *European Journal of Psychotherapy and Counseling 2* (2008): 131-136.

Lacan, J. *Écrits*. 1966. Vertaald door Bruce Fink. New York: W.W. Norton & Company, 2006.

Lievaart, R. *Films maken*. Amsterdam: QQleQ Dramaproducties, 2007.

Saussure, F., de, *Course in General Linguistics*. Vertaald door: Wade Baskin. New York: Fontana, 1974.

Seidl, O. "Zeit und Zeitlosigkeit der Psychoanalyse" *Forum der Psychoanalyse 2* (2009): 101-117.

Shapiro, A. "How real is the reality in documentary film?" *History & Theory* 4 (1997): 80-102.

Zizek, S. *How to read Lacan*. Londen: Granta Books, 2006.

Zizek, S. *Looking Awry: An Introduction to Jacques Lacan through Popular Culture*. Cambridge: The MIT Press, 1992.

Zizek, S. "The Lacanian Real: Television" *Homepage* - 11-08-2010
<http://www.lacan.com/symptom/?p=38>

Zizek, S. *The Sublime Object of Ideology*. Londen: Verso, 1999.

Zizek, S. *Welcome to the desert of the real*. Londen: Verso, 2002.

Zizek, S. "Bibliography/From "Passionate Attachements" to Dis-
Identification/Lacan Dot Com" *Homepage* - 09-09-2010
<http://www.lacan.com/zizekpassionate.htm>

PAUL HUF IN CLOSE-UP. Tineke de Groot. Nederland 2, AVRO, 31 december 2000.

Bijlage

PAUL HUF IN CLOSE-UP – De aflevering

In deze bijlage heb ik het scenario van de documentaire PAUL HUF IN CLOSE-UP zo volledig mogelijk uitgeschreven. Er bestaat geen vast lay-out voor documentaire, stelt Roemer Lievaart in *Films maken*, al wordt er wel veel gewerkt met het tweekolomssysteem. Deze notatiemethode zal ik ook hanteren. De linkerkolom heeft betrekking op het beeld (wat zie je) en recht is de audiokolom (wat hoor je).¹

PAUL HUF IN CLOSE-UP. Tineke de Groot. Nederland 2, AVRO, 31 december 2000.

Video (beeld)	Audio (geluid)
<p>PROGRAMATUNE</p> <p>INTRODUCTIE PAUL HUF (00:00:15) Werk van Paul Huf verplaatst zich door het beeld. Foto's <i>faden</i> in elkaar over. Gaat te snel om de foto's daadwerkelijk goed te bekijken.</p> <ul style="list-style-type: none">- In elkaar gestrengelde benen – z/w- Station met spoorrails – z/w- Groep mensen (die nonchalant poseren) z/w- Vrouw – z/w- Blonde vrouw met waaiër- kleur- Één opgemaakt vrouwenoog – z/w- Grachten – z/w- Een man, zittend, kijkt recht in de camera –	<p>VOICE OVER: <i>In AVRO Close Up wordt topfotograaf Paul Huf zelf geportretteerd.</i></p> <p>MUZIEK</p>

¹ R. Lievaart, *Films maken*. (Amsterdam: QQleQ Dramaproducties, 2007), 333.

<p>z/w</p> <ul style="list-style-type: none"> - Een viertal sporters in tenue – kleur - Jan Jansen, poserend – kleur - Model, kijkt recht in camera – z/w - Acteurs – z/w - Groep mensen poserend, kleur - Danseres – z/w - Man in regenjas – z/w - Buitenlandse man met ontblootbovenlijf en hoed – kleur (waarsch gemaakt op één van zijn reizen) - Vrouw met lange jas – z/w <p>Laatste foto: is portret van Huf zelf, waarschijnlijk een aantal jaar geleden, beeldvullend (z/w) Titel: "paul huf in close up"</p>	
<p>EEN GEPASSIONEERDE FOTOGRAAF (00:00:43)</p> <p>Vrouwen met sigaren – Eerst close, daarna medium close – de vrouwen lopen door het beeld</p> <p>Huf bereidt het maken v een foto voor. Hij loopt om een oude brandweerwagen heen. Hij zet dames op hun positie. (De beelden lopen in elkaar over door fade → timelapse, er wordt een stukje tijd overgeslagen). Totdat er steeds meer vrouwen op de brandweerwagen staan.</p>	<p>Kerkmuziek en het geluid dat de dames in beeld maken.</p> <p><u>HUF</u> <i>Fotografie is tegen je. Als je de zon wilt hebben regent het...</i></p> <p><i>...als je camera net stevig staat komt er een tram langs en beweegt ie. En dan nog is het hoogtepunt dat je kan zeggen 'de foto is gelukt'. Elke keer is het grote toverspel, het raadsel van het platte stukje papier waarop ineens een bijna driedimensionaal beeld ontstaat. Een</i></p>

<p>Paul Huf positioneert de vrouwen voor de brandweerwagen. Huf achter zijn camera.</p> <p>Huf positioneert en fotografeert de groep vrouwen.</p> <p>De foto komt in beeld.</p>	<p><i>goocheltrucenmoment, een foto. En dat een ander daar mee een houvast aan heeft dat ie wat meebeleeft met jou, dat is leuk. Zo zit het in elkaar en daarom kan je ook geen leeftijd stellen aan fotografeer je nog, want dat is een stuk leven wat zich ook zonder camera afspeelt. Waar dat alleen een sluitstuk van is en gelukkig is dat er nog.</i></p> <p>Huf geeft de vrouwen aanwijzingen.</p> <p><u>HUF</u> <i>Ja t is een enig vak. Al dat succes, al 55 jaar van 'Paul wat kan je dat goed' daar wordt ik helemaal niet doodziek van, en ook niet verwaand. Het is een lekker gevoel en dat moet zo blijven.</i></p> <p>Gaan we</p> <p>Het geluid van de camera die knipt Staat er op.</p>
<p>VAN DE OUDE STEMPEL (00:02:16) Beeld: Huf met vergrootbril op zijn ogen, werkt aan een foto, een portret [in zijn atelier??].</p> <p>Camera verplaatst zich naar het kommetje inkt en weer terug naar Huf. Close van Huf z'n bril</p> <p>Huf in beeld, van zijkant, zoals in 1° shot</p> <p>Close van het portret dat hij retoucheert en zijn handelingen (hand met penceel).</p>	<p><u>HUF</u> <i>Wat ik hier nu als een heel oud mannetje zit te doen, dat gebeurt op het ogenblik met de modernste apparatuur digitaal. Dit doe ik vanaf 1943, dat heb ik geleerd in Hilversum bij een fotograaf. En vroeger werd juist bij dat soort grote portretbedrijven, enorm geretoucheerd op negatief.</i></p> <p><i>Maar dat waren hele grote negatieven.</i></p>

<p>Shot van tafeltje met retoucheergerei (stillevenachtig). Camera tilt van tafeltje omhoog naar Huf aan het werk, nog steeds van zijkant.</p> <p>Huf is aan het werk.</p> <p>Close van Huf aan het werk op een portret, zelfde als eerder</p>	<p><i>Daar werken we niet meer mee.</i></p> <p><i>Het is allemaal kleinbeeld 6x6, dus ik doe nu wat nodig is op de afdruk, even.</i> <i>En als iemand een dingetje heeft, een zwart puntje op z'n wang, ga je in het stilstaand beeld zo heel erg naar dat zwarte puntje kijken.</i></p>
<p>HUF AAN HET WERK (00:03:08) Huf zet Joop Braakhekke op z'n plaats voor portret.</p> <p>Huf loopt uit beeld. Braakhekke poseert. Braakhekke closer in beeld.</p> <p>Huf staat achter de camera.</p> <p>Huf spreekt in beeld. Shot van Braakhekke.</p> <p>Huf medium close achter zijn camera, hij flitst.!</p>	<p><u>HUF</u> <i>Mensen mooier maken, kan ik niet. Hoe kan ik dat nou.</i> <i>Ik kan toch niet mensen hun wenkbrauwen en hun blauwe ogen toch niet tot groene ogen maken.</i> <i>Ik pak ze nou één keer op hun chocoladekantje hè?!</i> <i>Erg leuk hoor!</i> <i>Nog iets... Ja.. Jaaaa! Minder verwaand. Ik moet op alles ook letten.</i> <i>Klaar! Staat er op</i></p>
<p>HOE HET ALLEMAAL BEGON (00:03:36) Foto v een Nar, een theatrale acteur (vader van Huf?)</p> <p>Huf zit – in overhemd met stropdas- in een fauteuil. Hij spreekt in het beeld (beeld en geluid gaan samen). Aan de wand hangen afbeeldingen en op het tafeltje achter hem staan tientallen kleine fotolijstjes, wellicht is dit</p>	<p><u>HUF</u> <i>Mijn vader was acteur en acteurs hebben theatertijdschriften en dat zijn vaak hele mooie tijdschriften, waar ... van ballet en toneel internationaal de portretten en de scènefoto's staan. Dus ik heb eigenlijk met de paplepel een beetje ingekregen – zonder me te beseffen dat er nog andere vormen</i></p>

<p>zijn woonkamer.</p> <p>Handen [van Huf] rommelend tussen foto's.</p> <p>Huf laat foto's, een voor een legt hij de foto's weg, nadat hij erop heeft aangewezen wie de mensen zijn.</p> <p>foto komt close in beeld, vier mensen zitten in de kamer.</p> <p>Er verschijnt een klassenfoto in beeld</p> <p>Afbeelding van abonnementskaart (identificatie?) van Huf .</p> <p>Zwart-wit foto jvan ongeman (Huf?).</p> <p>Portret jongeman (Huf).</p> <p>(00:04:56)</p> <p>Paul Huf zit in een woonkamer en vertelt in beeld.</p> <p>Foto jongeman met oudere vrouw (Huf met moeder?)</p> <p>Drie mensen met kat/hond.</p> <p>Portret van jongeman (foto v Huf of gemaakt door Huf?).</p> <p>Portret van man, zittend op de grond (Stefan Nijhof?).</p> <p>Portret van zelfde man, nu zittend op een stoel.</p> <p>Verschillende foto's faden in elkaar over: naakte man, gezicht v vrouw.</p>	<p>van fotografie waren – dat was dus voor mij portretfotografie.</p> <p><i>En dit zijn... Hé dat zijn fotootjes uit mijn eerste rolletje, waarna ik toen gezegd heb 'nou ga ik verder portretten maken.</i></p> <p><i>Dit is de man waarvan ik het fototoestel ruilde voor een versterker. Daar heb je 'm weer met een andere vriend, Ton ten Bruggekate. Hier stelde ik in op statiefje en dan ging ik er zelf bij staan. Toen had ik dat al gezien. En hier heb je het interieur van ons huis.</i></p> <p><i>En dan begint '43 te komen, 1943. We komen allemaal van scholen af en dan werd je te werk gesteld in Duitsland</i></p> <p><i>maar daar kwam ik niet voor in aanmerking.</i></p> <p><i>Ik was dus half-Joods en ik had geen last.</i></p> <p><i>"Ik ben toch een zondagskind. Kijk had die oorlog langer geduurd, dan waren de half-joden ook wel aan de beurt gekomen</i></p> <p><i>maar ik ben daar net doorgeluisd.</i></p> <p><i>Toen werd ik uitgestuurd bij Jan Vorsterman, een heel bekende portretfotograaf in Hilversum en toen heb ik van Stefan Nijhoff</i></p> <p><i>die onder de naam Stefan Storm fotografeerde</i></p> <p><i>heb ik een aantal lessen gehad. En Stefan is waarschijnlijk de enige leerling van Man Ray in Parijs geweest.</i></p>
--	---

Huf terug in beeld, in zelfde kamer, achter hem een wand met allemaal fotolijsten.

Hij vouwt brief open en laat verschillende briefjes door zijn handen gaan.

Er bewegen foto's door het beeld: een vrouw zittend op de grond tegen wit doek, op voorgrond een man vanaf zijn rug gezien (waarschijnlijk zijn alle foto's gemaakt door Huf)
Portret van vrouw met hoed.

Foto v vrouw, liggend op de grond.
Foto v man die krant leest met sigaret in zijn hand.
Foto man met baard en bril, zwarte achtergrond.
Huf terug in beeld.

Huf staat op en loopt naar boekenkast.

Huf pakt boeken uit kast en loopt terug naar stoel.
Hij leest voorpagina, camera zoomt in op zijn handen die over de voorkant van het tijdschrift

*Hier zijn zelfs briefjes van, als ik me niet vergis, van Stafan Nijhoff.
gecorrespondeerd, zie je, 16 september 1943, nou dan weet je meteen...*

'beste Paul, hartelijk dank voor je pakje met films', zie je.. Ik zei toch; ik ruilde filmpjes voor lessen. Nou dat zijn dus die briefjes

door de zuinigheid waarmee je met het materiaal om moest gaan

want je kon maar niet door schieten, de ene negatief na de andere, want dan zou je maandenlang niets meer kunnen doen dus ik deed het pas als ik volledig tevreden was met de lay-out van het beeld, met alles.. En dan, die knip en dat was dan ook niet een knip van een honderdste seconde want dat was nog met een dopje en dan 'eenentwintig' en dan weer dicht. Zo ging dat, want er was natuurlijk niet zo veel licht met één zo'n lampje. En eh, ja dat kan ik je wel laten zien

want heel toevallig is die eeh, ik moet hier nog oude fotoboeken hebben. Ja deze is het waarschijnlijk. Ooh ja dit is ook nog wel aardig om mee te nemen

*In het Nederlands fotojaarboek wat over de jaren '44 tot '46 ging
'Nederlands Jaarboek voor Fotokunst' daar stond een foto meteen van mij in*

<p>heen bewegen, slaat het blad open en wijst met zijn vinger aan.</p> <p>Huf weer terug in beeld.</p> <p>Z/w foto van man met armen over elkaar geslagen, (Ko van Dijk?).</p> <p>Z/w foto v gezicht v vrouw.</p> <p>Z/w foto v man.</p> <p>Foto v vrouw.</p> <p>Z/w foto v vrouw.</p> <p>Foto vrouw (Mary Dresselhuys?).</p> <p>Huf weer in beeld.</p> <p>Foto v vrouw.</p> <p><i>Fade out van de foto</i></p>	<p><i>hier, die ik al in '42 gemaakt had. Hier dat was het zusje van een vriendje van me. In de spiegel. In de studio van mijn vader. En dan, na de oorlog gaan we naar Amsterdam en mijn zusje kende Ko van Dijk goed</i></p> <p><i>En Ko van Dijk zei 'er moeten foto's gemaakt worden van het toneelgezelschap, Commedia en jouw broer fotografeert toch, kan die dat nou niet doen?' Maar ik had geen studio en ik had geen donkere kamer, dus in het huis van Ko van Dijk in de Vondelstraat, daar kwamen per dag 2 of 3 acteurs, voor of na de repetitie – Mary Dresselhuys, Guus Hermes, Cor Hermes, Ellen Vogel –en ik keek maar steeds in die kamer van 'nou, waar kan ik nu nog wat doen. Wat heb ik nog niet gehad?' En daar heb ik portretten gemaakt. En die kwamen bij de schouwburg te hangen en in de kranten te staan dus toen was ik professioneel fotograaf.</i></p> <p>MUZIEK BEGINT TE SPELEN</p>
<p>COR JARING (00:08:00)</p> <p>Muziek</p> <p>Foto: Cor Jaring met camera</p> <p>Titel: Cor Jaring.</p> <p>Naast deze afbeelding, wordt zijn werk als dia's in beeld gebracht:</p> <ul style="list-style-type: none"> - slager (?) voor een aantal hangende dierenlichamen, z/w - schilders die een wandschildering maken op 	<p>MUZIEK</p> <p><u>JARING</u></p> <p><i>Ik ben sociaal fotograaf, fotojournalist. Ik ben geen masterprintfotograaf, van mooie grijze tussentonen enzo. Ik vind het.. het is een zwart/wit film en dan moet het ook gewoon</i></p>

<p>een hoogwerker, ze staan op een rijtje, z/w</p> <ul style="list-style-type: none"> - een groepje mannen, allen hebben een andere huidskleur - fietsverkoper?? Man staat geleund tegen fietskar op straat, bovenop de kar staat een bord met daarop 'Provo' en daarop staat een fiets. Achter de kar staat links een politie agent en rechts staan twee mensen met elkaar te praten (zo ziet het eruit) - politieagent (aan zijn kleding te zien) staat voor een enorme rookwolk <p>→ op alle foto's is veel te zien, er gebeurt iets en je kan zien dat er iets gaande is tussen mensen (het lijkt niet gespeeld)</p> <p>Cor Jaring in beeld. Hij zit in een kroeg.</p> <p>Shot van zijn fotocamera die hij op zijn schoot heeft liggen. Cor Jaring in beeld.</p> <p>Landschapsfoto.</p> <p>Foto van strobalen in landschap.</p>	<p>zwart/wit zijn en verders geen gelul. Of ie nou scherp of onscherp is. Het is ook wat er in die foto zit, wat het uitstraalt. Ik klooi maar wat aan eigenlijk.</p> <p>Ja jullie hebben me gevraagd of ik eh Paul Huf wil portretteren. Nou dat vind ik leuk, vind ik een hele eer ja. Paul is al een hele oude vriend van me en uiteindelijk – ja ik zal het niet zeggen waar hij bij is – omdat Sem Presser dus overleden is, vind ik hem de mentor van de Nederlandse fotografie. Collega's zeggen wel ns – of andere mensen – van 'zal 't dan, hè?' Maarja die man ziet er gewoon goed uit, hij heb stijl, reputatie/educatie, is ook vriendelijk en buiten dat ken ie verschrikkelijk goed fotograferen. Het is in ieder geval heel scherp allemaal, wat ie doet. Ik heb een heel goede reportage van hem gezien. Ik geloof dat het in avenue was, is ie in de voetsporen van Van Gogh gaan fotograferen. Ook met kleinbeeld – 6x6 – nou een perfecte</p>
--	--

<p>Foto van een riviertje met veel groen eromheen. Foto van ingedroogde zonnebloemen.</p> <p>Foto v muurschildering v portret v Van Gogh tussen bomen door, voor de schildering lopen vier mensen langs. Jaring terug in beeld.</p> <p>G</p> <p>evuld borrelglas in beeld. Camera in Jaring's hand.</p> <p>Jaring in beeld.</p> <p>Shot door het raam: Huf komt aanlopen (in pak), hij steekt zijn hand op.</p> <p>00:09:48 Jaring met camera aan zijn oog, recht van voor. Z/w foto in beeld die hij van Huf maakt.</p> <p>Huf zit aan tafel.</p> <p>Jaring in beeld, hij brengt de camera naar zijn hoofd, om een foto v Huf te gaan maken). Jaring klikt, gevolgd door de z/w foto die hij v Huf heeft gemaakt. Huf aan tafel. Jaring met camera aan zijn oog.</p>	<p><i>reportage, omdat ie ook aandacht besteedt. Ik ben echt een man van het moment, impulsief. Paul is een hele fijne</i></p> <p><i>horlogemaker wat dat betreft in zijn werk. Geen stofje, niks; tot in de perfectie. Dan is het een afschuwelijke zeikerd, een prietepreut. Er mag niet dit anders verscheurt ie de foto. Waar een ander misschien kweenie hoeveel duizend euro voor over heb, rücksichtloos verscheurt ie 'm. Net niet goed is niet goed bij 'm. Je hebt ook niet zomaar het koningshuis binnen, dat hun vragen van 'wil je me fotograferen?' , waar hij op zegt: 'ja, maar er moet wel betaald worden' Hij stuurde echt rekeningen hoor en niet mis ook. Oh daar komt ie 'an. Hij ziet er weer uit om door een ringetje te halen.</i></p> <p><u>JARING</u> <i>Jij had 'm gelijk al te pakken he, dat kleur.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja ik specialiseerde me nogal op kleur. En ik wist daar veel van. En ik heb de kleuren donkere kamer ingericht bij de KLM Ik kreeg in '48 de opdracht om een kleurenkalender voor ze te maken en eerlijk gezegd tot op vandaag weet ik exact wat ik aan het doen ben Mag ik nog een biertje? Meneer Oosterling?</i></p>
---	---

Jaring knipt: foto die hij v Huf maakt in beeld.

Huf in beeld.

Jaring in beeld.

Huf in beeld.

Huf en Jaring zitten samen aan een tafeltje voor het raam, Jaring fotografeert Huf. Beiden zitten met camera aan hun oog. Foto die Jaring v Huf heeft gemaakt verschijnt in beeld.

Huf en Jaring aan tafel.???
Huf in beeld.

Jaring in beeld, neemt een slok bier.

*Napoleon op Elba
had ik graag in kleur, Marilyn Monroe en
Bonaparte, en die samen bijvoorbeeld.
Tjongejonge, niet te geloven. Maargoed, daar houd
ik weer van; dingen die niet kunnen proberen bij
elkaar te krijgen.*

JARING

*Heb jij nooit reporter willen worden,
reportagefotograaf? Wou jij gelijk al het
studiowerk in?*

HUF

*Ik ben eh met Krien Daconus
die werkte weer heel veel samen met Karel Blazer
en ik werkte weer samen met Krien, dus we hebben
Normandië, Bretagne gedaan, weet je wel,
reportages. Maar daar ben ik niet in blijven
hangen hoor.*

*Zal ik jou ook ns eventjes erop zetten? Dit zijn
natuurlijk de unieke foto's eigenlijk he?!*

Jaah geestig he?

JARING

*Maar het is natuurlijk meer als alleen maar een
mooi fotootje om [verder onverstaanbaar]
je moet geëxposeerd hebben*

HUF

*Maar die... je moet je de tijd voorstellen dat we
nog met z'n twaalven waren. Dat was alleen maar
van de gezelligheid, met de
kleine kelkjes erbij en ja fantastisch. En we*

<p>Huf in beeld.</p> <p>Huf en Jaring aan tafel in kroeg.</p> <p>Jaring in beeld.</p> <p>Close-up van hand van Huf met camera.</p> <p>Jaring en Huf aan tafel, Jaring fotografeert Huf. Huf zit aan zijn camera die voor hem op tafel ligt.</p> <p>Foto v Huf, waarschijnlijk net door Jaring gemaakt.</p>	<p><i>namen als vanzelfsprekend iets mee wat we net gemaakt hadden. Nou moet dat meestal onder dwang. En we hebben in '48 dus, in het Stedelijk Museum gehangen met z'n allen, met de GKF. Dus dat betekende dat Sandberg van het Stedelijk, toen de fotografie eigenlijk al over de drempel in het museum bracht.</i></p>
<p>BUITENLAND (00:11:44)</p> <p>De foto die Jaring v Huf heeft gemaakt fade over in een andere foto, van een jongeman (Huf in 1947?)</p> <p>Foto v een gebouw (oogt niet Nederlands).</p> <p>Foto v een straat, van bovenaf gefotografeerd.</p> <p>Foto v buitenlands monument.</p> <p>Foto v een kamer, er ligt bontkleedje over een fauteuil, schemerlamp, stoel.</p> <p>Foto v kraampjes met schilderijtjes.</p> <p>Foto van de Academie.</p> <p>Foto v twee mannen in atelier.</p> <p>Foto v beeldhouwer.</p>	<p>ACCORDEON MUZIEK</p> <p><u>HUF</u> <i>Toen dacht ik in '47: nou wil ik m'n neus naar het buitenland steken. Maar Rietje Austveer, dé toneelfotograaf, die zei ziende mijn werk: 'maar jongen jij moet hier helemaal niet blijven, jij moet naar Parijs'. Ik wist niet wat ik zag toen ik de Champs-Elysee zag, ik wist niet wat ik zag toen ik de winkels daar zag. De sfeer en de luchtjes, de metro en de Academié de la Grande Chaumière. Waar Tajiri gewerkt heeft, waar Zadkine les gaf. Dus daar wipte ik ook af en toe binnen. Zadkine had daarachter ook</i></p>

<p>Foto v beeld in tuin.</p> <p>Foto v beeld in tuin vanuit andere hoek gemaakt.</p> <p>Foto vh beeld in de tuin v dichterbij.</p> <p>Foto van Eiffeltoren met beelden op de voorgrond.</p> <p>Foto van beeldhouwwerk.</p> <p>Foto van park.</p> <p>Foto v gebouw bij Jardin des Tuilleries.</p> <p>Huf weer in beeld in de woonkamer. (00:12:53)</p> <p>Gedeelte v een z/w foto, Huf signeert de rechter onderhoek. Later zoomt de camera uit en is de hele foto te zien, een groep mensen/stewardessen op vliegveld.</p> <p>Camera pant over foto's, Huf laat de ene na de andere foto zien, allemaal foto's die te maken hebben met vliegtuigen/luchtvaart.</p> <p>Huf in beeld, hij trekt n vies gezicht.</p> <p>Foto v een stewardess met kind opschoot met boek (voorlezen).</p> <p>Foto op luchthaven, jongetje. Vliegtuig op de achtergrond, menigte mensen, piloot en stewardess.</p> <p>Foto v groep mensen die onder de vleugel v een vliegtuig door lopen.</p>	<p><i>zijn atelier en daar heb ik tot op vandaag nog een beeldschone foto van natuurlijk. Met een oud beeld, niet van hem. Een beeldig tuintje.</i></p> <p><i>En je ging naar de Hallen 's nachts, maar ik heb het nooit verslagen als fotograaf. Dat zit niet in me</i></p> <p><i>Ik ben eigenlijk veel meer iemand die, terwijl hij vlug is met de beslissingen nemen hoe hij iets fotografeert, te langzaam ben om iets te verslaan. Want ik ben ontevreden als ik een... de ideale man die het samen in zich heeft is Henry Cartier-Bresson. Die kan én iets verslaan en het zit gelijk prachtig in elkaar. Het staat mooi in het beeld, het is een onwaarschijnlijk moment van de wereld. Die heeft beide. En ik ben zo bang dat ik dat nooit haal. Ik heb altijd de werkelijkheid herschape. Dus niet de werkelijkheid betrapt, maar de werkelijkheid opnieuw weergegeven, naar mijn manier.</i></p> <p><i>En dat meteen verbonden aan reclame en het was een tak van bedrijf in de fotografie waar je je in principe niet mee bemoeide omdat, dat was nou, dat was een beetje hoereren van het vak hè; dat je voor veel geld je aan de reclame uitleende. En ik heb altijd aangevoeld dat daar wel betekenis inzat, want 'art and industry', kunst en industrie moeten samen gaan. De een heeft geld en de andere kan wat. Dat was een hele nieuwe visie, die mede te maken heeft met – toen ik uit Parijs terugkwam,</i></p>
--	--

<p>Foto v staart v vliegtuig, er komt een mensenmenigte van de vliegtuigtrap af. Foto v voorkant v vliegtuig met daarvoor een tankauto o.i.d. Huf in beeld.</p> <p>Foto's van Huf lopen als filmrol door beeld, veel verschillende foto's kleur en zwart/wit, veelal met mensen erop.</p> <p>[Alleen muziek en foto's]</p>	<p><i>toen werd ik lid van de GKF: de Gebonden Kunstenaars in de Federatie, dat was Karel Blazer, Kas Oorthuis, Krien Danconus, Ad Windeg, Sem Presser, die waren wel veel meer reporterachtig en sociaal betrokken. Veel meer dan ik, maar daar heb ik wel een beetje een klapje van meegekregen.</i></p> <p>PIANOMUZIEK OP ACHTERGROND</p> <p><i>Wat mensen van mij zien is mijn wereldbeeld. Nou daar heb ik aardigheid in</i></p>
<p>VADER HUF (00:14:58)</p> <p>Z/w foto v zittende man (vader Huf?). Z/w foto: portret van man in pak.</p> <p>Z/w foto: portret van man in regenjas met pijp. Z/w foto: portret v man die zijn das goed doet.</p> <p>Huf in beeld in woonkamer. (00:15:18)</p> <p>Foto: portret man, jongen en meisje (gezin Huf?). Foto: man met jongen op zijn schouders en meisje voor zich. Foto: wazig beeld, vrouw en jongetje. Foto: jongetje kijkt door verrekijker, hij staat op een stoel (Paul Huf??). Foto: wazig beeld, jongetje, zittend achter een telefoon.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Kijk, mijn vader was een acteur die geen cent had, maar hoe die het geregeld had, heeft ie t geregeld: Hij had altijd maatpakken. Hij had alleen dassen die van echte zijde waren. Omdat mijn vader een verschrikkelijke kwaliteitsman was hé Hij dronk bij Américain 's ochtends één glas champagne en een ander dronk vier koppen koffie, het kost hetzelfde. Dat is een stijl van leven. En het huiselijke leven was natuurlijk bohemienachtig hè. Er kwamen allemaal beroemde mensen aan huis. Dat waren vrienden dichters, en schrijvers, beeldhouwers en</i></p>

Z/w foto: z/w, woonkamer: man staat op schouw geleund, jongen zit in stoel voor haard te lezen. Huf in beeld.

Z/w foto: man en vrouw (koninklijk?) onder parasol, groot huis op achtergrond.
Foto: portret v Juliana, zittend op de grond.

Z/w foto: man (Huf?) fotografeert vanaf een trappetje het koninklijk paar.

Z/w foto: portret Koninklijke familie.
Foto: Huf die recht de camera in kijkt, hij staat achter zijn camera en tegenover hem staat Bernhard.

Foto: portret Bernhard.

Z/w foto: portret Bernhard en Juliana voor deur.

Z/w foto: portret Bernhard en Juliana voor deur van verder af.

Paul Huf in beeld, in fotostudio.

Z/w foto: portret v Juliana voor een fontein.
Foto v een vrouw liggend in groene kussens.

Foto: portret vrouw Irene of Christina.

Foto: portret Beatrix.

Portret Beatrix, bewerkt in Warholstijl.

Foto: portret lachende Beatrix.

architecten. Dus ik

ben eigenlijk opgegroeid tussen allemaal beroemde mensen. Vandaar dat het mij makkelijk afgaat om met dat soort mensen om te gaan. Je staat in zo'n

hoog aanzien als je de koningin gefotografeerd hebt. Daar heb je

helemaal geen idee van. Dan vinden mensen

dat je de piek bereikt hebt. Terwijl ik daar helemaal niet de meest bijzondere foto's heb kunnen maken

Ik begon in 1952

met Juliana en Bernhard op Soestdijk

en toen herinner ik me

dat het me een beetje tegenviel dat de plekken waar ik wilde fotograferen allemaal niet geaccepteerd werden. Dus ik zag een deur met een prachtig kroontje erop, maar te overdreven. Ik zag een schitterend schilderij met een paard en een dinge, nee gewoon, maar liever gewoon.

Ja dat is dan jammer,

want het is niet koninklijk te krijgen. Het is allemaal even aardig

en charmant hoor en even gezellig daar

op Soestdijk moet ik je eerlijk zeggen.

En heerlijke koffie en koekjes en dingetjes, dat klopt.

Dat is helemaal top in Mies Bouwman-sfeer, zeg maar.

ANUSCHKA BLOMMERS EN NIELS SCHUMM (00:17:02)

Foto v Anuschka Blommers en Niels Schumm met 'technische camera'.

Titel: Anuschka Blommers en Niels Schumm.

Met foto op achtergrond: linksvoor soort diaweergave van hun werk.

- twee mannen op een bank, modern ingericht huis
- vrouw zittend op bed in (klassiek ogende) slaapkamer
- persoon gekleed in wit in een witte keuken
- in wit geklede vrouw, ze loopt over straat naast een modern ogend huis bij schemering
- 2 mannen in spijkerbroek, gezien vanuit de bosjes

Niels en Anuschka zitten op de stoep (00:17:27)

Paul Huf komt aanlopen. Ze stellen zich aan elkaar voor.

MUZIEK

ANUSCHKA

Ja, we maken heel veel werk voor bladen eigenlijk en dat is vaak mode, maar dat zijn ook vrije dingen.

NIELS

Maar zo eigen mogelijk proberen we in te vullen.

ANUSCHKA

Een paar jaar geleden was het echt een trend om heel veel kunstenaars te vragen om een modeserie te doen. Dus we zijn er echt ingerold. We wisten helemaal niets van mode af. We werken ook niet echt veel met modellen. Vaak met onze ouders en broers en zussen.

MUZIEK

ANUSCHKA (offscreen)

We proberen echt mode...

NIELS (offscreen)

*Ja typische modecontext te houden denk ik.
Niels Schumm*

ANUSCHKA

Anuschka Blommers

HUF

Anuschka Blommers. Nou leuk, zien we elkaar

Beeld van de studio, Huf staat links met zijn gezicht richting de camera, Niels staat rechts gezien van op zijn rug.

Huf alleen in beeld, vanuit andere hoek - Anuschka trekt gordijn in studio dicht, camera pant mee en eindigt bij Niels, die het laatste stukje gordijn dichttrekt.

Stylist in beeld, Huf staat voor hem, kijker ziet hem op zijn rug.

Huf trekt zijn jas uit en is nu van opzij te zien.

Shots v studio, lampen, stoel, schermen, Niels en Anuschka lopen door de ruimte, ze zetten dingen klaar. Er worden ook details vd ruimte in beeld gebracht.

Niels, Anuschka, Huf en stylist staan in kleedkamer.

Huf kamt zijn haar en kijkt in een spiegel.

eindelijk eens.

Zeg maar wat je wil en ik sluit aan. Het wordt een modefoto?

ANUSCHKA

Nou ik denk dat je eerst wordt gestyled.

STYLIST

Het moet wel een beetje

iets chiques hebben, een beetje iets van een soort.. Nou glamour vind ik een beetje een akelig woord.

Het is dus wel iets smoking-achtigs, dus wel een beetje zwart op zwart.

HUF

Jaja, okee.

NIELS

Ja, je probeert iets interessants te vinden eigenlijk. Iets wat de foto interessanter maakt dan gewoon het standaard lichtje wat erop staat. Ik ben benieuwd hoe het eruit ziet straks.

Ik heb les gehad van André Lamot.

HUF

Juist, de precieseling.

NIELS

Juist! Die zei ook: er is maar één zon.

Beeld: Huf in pak, camera tilt van onder naar boven. Huf kijkt rond. Camera in beeld, met handen van Anuschka. Camera pant naar recht, hoofd van Anuschka tegen fotocamera. Huf voor scherm. Camera flitst.

Huf wijst de lichtrichting aan.

Niels komt aanlopen, loopt voor Huf langs.

Niels lacht en loopt uit beeld.

Anuscka loopt het beeld in met glas water.

Huf wijst licht aan.

HUF

*Er is maar één zon ja. [imiteert intonatie Lamot]
'meneer er is maar één zon, meneer'.*

NIELS

En die cowboylarzen Jos?

HUF

Dit zijn eigenlijk de ouderwetse lichtjes he.

NIELS

Dit ja...

HUF

*Jaaa.. Lichtje op het haar, lichtje voor de ogen.
Dat is Godfried de Groot, anno 1930 hè?*

NIELS

We zijn.. Ja, zo oud zijn we nog niet, maar..

HUF

Lichtje op de tanden.

ANUSCHKA

Een glaasje water.

HUF

Ah ja, heerlijk.

NIELS

Lichtje op de tanden??

HUF

Ja, dit onderlicht. Je hebt ook altijd een

Camera zoomt wat meer in op Huf's gezicht.
Niels in beeld, hij lacht.

Huf in beeld, hij lacht.

Niels en Anuschka achter de camera, Niels bedient deze, allen lachen.
Stylist frunnikt aan kleding v Huf.
Niels en Anuschka weer met camera.
Niels loopt weg van zijn camera en kijkt naar Huf.

Niels loopt naar het licht, camera pant met hem mee, Huf verschijnt hierbij in beeld.
Huf schudt z'n hoofd. Anuschka van opzij door de zijkant van hun camera heen.
Huf terug in beeld, Niels houdt een lichtmeter voor hem, Huf gokt.

Niels bekijkt zijn meter en moet lachen. Hij loopt uit beeld. Huf staat nu alleen voor het scherm.

N en A bij camera, A bedient → shot is heel close,

*beetje... lichtje op de tanden en op de ogen. En dat kwam van een onderlampje.
Was eigenlijk een beetje nichterig licht.
Ja t is niet anders.
Het is makkelijk voor jullie dat ik niet nerveus ben.*

NIELS

Een beetje jammer dat wij zo nerveus zijn.

Zullen

we die daar achter gaan uitzetten van boven?

ANUSCHKA

Ja

HUF

Ja beetje nepperig he?

Op mijn schouders zit ie ook of niet? Nah...

16:22

NIELS

Nou..

ANUSCHKA

Wel lastig een fotograaf fotograferen.

tussen arm v A en camera ziet kijker het gezicht v N.

Huf medium close.

Flits.

N en A kijken samen, langs de camera naar Huf, flits.

Huf weer in beeld, hij kijkt rond, stylist komt in beeld.

Handen van N, hij bekijkt een foto, dan zijn gezicht in beeld, hij kijkt op naar Huf.

Huf van opzij in beeld met stylist op de achtergrond.

Huf frontaal voor een zwart scherm, hij vertelt terwijl hij poseert.

A in beeld, handen in haar zakken, ze kijkt naar de grond.

Huf van opzij, stylist en A ook in beeld (rechts van hem).

Huf doet houding voor, camerapunt verandert: Huf is nu weer geframed voor het zwarte doek.

Stylist en Anuschka.

Als u uw mond iets ontspant, gewoon een beetje...

Ja. Laat maar een beetje open.

HUF

Open? Niet dom, open?

ANUSCHKA + NIELS

Nee. Helemaal niet.

HUF

Leuk, vier ogen

die naar je kijken, zeg.

Ik kom dichterbij door verliefd te worden, want dan ga ik de huid,

het glimmertje op de onderlip. Dat zijn hoofdrollen voor mij. Die vinger..

Al die dingetjes waar je zelf door aangeraakt zou willen worden. Die beginnen door die camera van mij te horen. Erg onbescheiden zal ik maar zeggen. Ja.

En het hoort weer bij het spel waar ik van hou, want het is natuurlijk een stukje toneel wat ik in mijn eentje speel, zonder dat iemand dat weet. En duizend dingen opletten waardoor iemand, dunner lijkt dan ie eigenlijk is. Dat zit in één klein draaitje. Je bent zo dunner, dan zo. En die driehoek, die open is bij je arm, die laat zien waar je middel zit. En als dat weg is dan gaat die arm bij de breedte van je lijf opgeteld worden en dat maakt een zwaardere indruk. Er

Shot over de shouder v A. Er is nog een stukje schouder in beeld, links daarvan de stylist, daarachter Huf voor het zwarte doek.

Stylist en A in beeld (beiden kijken vertwijfeld).

Shot over schouder v A.

Stylist kijkt Anuschka aan.

Shot over schouder v A: stukje schouder en hoofd A in beeld, Huf voor zwarte doek.

N loopt door beeld. N+A in beeld. Hij gaat achter haar staan. A frunnikt aan haar haar.

Shot over schouder A, Huf voor doek.

zijn miljoen van die kleine dingetjes en daar wordt ik lekker gek van. Dat steeds dichterbij dat voordeel van degene die ik fotografeer. Begrijp je? Ik hou daarvan, om dat uiterste eruit te halen wat er in iemand zit.

ANUSCHKA

Maar dat gaat allemaal over schoonheid, toch?

HUF

Over de schoonheid is dat ja. En dat is niet.. Je maakt de mens mooier. Daar vergissen ze zich altijd mee, want dat wordt altijd van mij gezegd. Maar ik fotografeer ze mooier. Dat is een groot verschil. Omdat ik weet waar ik op letten moet. Dat is een kwestie van ervaring.

STYLIST

Maar dat is ook een uitgangspunt. en jullie hebben dat uitgangspunt ook helemaal niet, om van die mooie foto's te maken.

ANUSCHKA

Nee wij vinden juist foutjes wel mooi.

HUF

Ik begrijp wel wat je bedoelt, maar die wonderlijke breekbaarheid en die onzekerheid en dat soort dingen... Daar, zoals jij, hangt daar wel een beetje aan.

En dan heb ik het gevoel, daar heb ik het

<p>Shot: A+N.</p> <p>Shot over schouder van A.</p> <p>Shot v stylist en A.</p> <p>Huf medium close in beeld.</p> <p>Klik. N+A komen beide omhoog achter de camera vandaan. Op de achtergrond staat stylist mee te kijken. Niels pakt de foto uit de camera. N en A wisselen van plek, A neemt plaats achter de camera. Shot is genomen vanachter een tafel die bezaaid is met koffiebekertjes. A kijkt door haar camera, lichtdoek hangt midden in de ruimte, Huf poseert voor het zwarte doek. A achter de camera, N kijkt mee, stylist kijkt naar Huf. Huf helemaal in beeld, voor zwarte doek, zijkant v studio is ook zichtbaar. Flits, fade out, foto die A maakt verschijnt in beeld.</p>	<p><i>onderwerp niet mee geholpen. Want dan heb ik haar in die slumiele situatie vastgelegd en ik gun haar veel meer, zoiets. Maarja...</i></p> <p><u>ANUSCHKA</u> <i>Ja, dan doe je het ook voor haar.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja, grappig he.</i></p> <p><u>ANUSCHKA</u> <i>Ik vind het vaak wel mooi als iemand juist een beetje onzeker is of dat je juist iets laat zien wat eigenlijk ook wel weer heel menselijk is.</i></p> <p><u>NIELS</u> <i>Is ook wel mooi hoor, zoals je nou een beetje omhoog keek.. Ja.</i></p> <p><i>Moet je even kijken? (tegen A)</i></p> <p><u>ANUSCHKA</u> (tegen Huf) <i>Je moet</i></p> <p><i>een klein beetje naar achter. Klein... ja.</i></p> <p><i>Okee.</i></p>
---	---

<p>Portret van Huf in beeld.</p>	<p><u>NIELS</u> Okee, nou bedankt.</p> <p><u>HUF</u> Aufnahme ist gestorben.</p>
<p>FOTO'S VAN REIZEN (00:23:36)</p> <p>Shot v schriften en een zwart wit foto. Huf rommelt in lade. Bovenkant van kast met schriften, documenten, een zwart wit foto. Camera tilt wat naar beneden, hand trekt een archieflade open. Huf bladert door de lade, camera tilt omhoog, Huf verschijnt in beeld. Camera zoomt uit, Huf rommelt in de lade, er wordt steeds meer zichtbaar van zijn werkkamer. Huf pakt een mapje dia's uit de la en houdt deze tegen het licht.</p> <p>Huf loopt uit beeld.</p> <p>In beeld verschijnen foto's – waarschijnlijk afkomstig vd dia's: bamboe matje met daarop een bamboe bakje, 6 blauwe vlinders tegen een witte achtergrond, vier moren openen de deur van een moors ogend gebouw, een straat als in het wilde westen: gekleurde gebouwen en rechtsvoor een paard in beeld, een wolkenkrabber van onder</p>	<p><u>HUF</u> Hier staan de kasten met eh alle dia's, - kleurendia's – die ik op reizen maak. Dat zijn archiefreizen. En die foto's die worden voor alles en nog wat gebruikt. Die ehh... Daar zijn boeken uit ontstaan of er is een eh.</p> <p>TELEFOON RINKELT</p> <p>Oh jee, daar moet de telefoon even eerst. Want dat is natuurlijk belangrijk. Één tel. "Paul Huf..."</p> <p>MUZIEK ZWELT AAN</p> <p><u>HUF</u> (offscreen)</p>

<p>gefotografeerd. Foto vots met daarop een tafel en twee bankjes, strakblauwe lucht en blauwe zee op achtergrond. Foto: scheepswrak. Foto: spiegeling v grachtenpanden in het water. Foto: donkere vrouw in roze jurk, lopend over een wit met blauw strand. Shot v een draaiend kaartenrekje met daarin ansichtkaarten (met foto's van Huf?).</p>	<p><i>Op de reizen, de foto's die ik gemaakt heb, daar is niet een enorme bijgedachte</i></p> <p><i>van: dit ga ik straks verkopen. Maar die mondt uit in ansichtkaarten, foto's die nodig zijn voor jaarverslagen of een poster.</i></p> <p><i>Je kan het niet laten, het fotograferen, en je kan het niet laten om het te verkopen.</i></p>
<p>MODEFOTOGRAFIE (00:24:45)</p> <p>Huf (in overhemd met das) in studio.</p> <p>Z/w foto: model voor etalage van D.H. winkel. Z/w foto: model met grote hoed, achtergrond: twee muzikanten. Een reeks z/w modefoto's in zes rijen tegen een zwarte achtergrond. Een reeks foto's z/w, closer in beeld. Z/w foto v een fotograaf (Huf?) die een model fotografeert dat onderuitgezakt zit op een stoel, een vrouw trekt haar jurk omlaag. Zoom op vorige foto: fotograaf close in beeld. Z/w foto: fotograaf aan het werk (Huf??), hij staat op ladder en fotografeert twee modellen. Z/w foto: gezicht v fotograaf aan het werk (Huf?). Z/w foto: fotograaf (Huf??) fotografeert twee modellen die op de grond liggen. Huf in beeld.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Mode van nu? Nou ja, ik heb me eigenlijk – wat mode betreft – het meest bemoeid met de haute couture he. Ik heb voor Dick Holthuis jarenlang de foto's gemaakt en de Parijse mode, in voor- en najaar, jarenlang gedaan.</i></p> <p><i>Voor Margriet en voor Avenue heb ik natuurlijk altijd mode gedaan, maar dat gaat voorbij. Er is ook wel eens iets</i></p> <p><i>op. Vroeger maakte je die foto's als bijzonderheden en die werden afgedrukt in de bladen.</i></p> <p><i>Nu staan er vijftig fotografen aan het eind van de loopplank, met z'n allen, met flitsers alles te fotograferen.</i></p> <p>MUZIEK ZWELT AAN</p>

<p>Foto's schuiven door het beeld v links naar rechts: modellen voor graffitimuur, modellen voor een groot gebouw, modeshow, modellen voor auto's, mannelijke modellen tegen lantaarnpaal, kleur modefoto: 3 mannen, 2 vrouwen en hun spiegelbeeld, futuristisch ogende modefoto, 2 modellen voor arabisch gebouw, 2 foto's van dansende modellen, modefoto voor Engelse telefooncellen.</p>	<p><i>Dus de totale toegewijde aandacht voor één modefoto is een beetje verdwenen.</i></p> <p>MUZIEK</p>
<p>ATELIER (00:25:51)</p> <p>Huf loopt over (Amsterdamse) gracht.</p> <p>Hij loopt langs winkelpand en pakt sleutel, opent een deur. Shot: bordje "studio Paul Huf". Trapopgang, met foto's/posters aan de wand, camera loopt trap op.</p> <p>Winston Gerschtanowitz poseert, op achtergrond het geluid v Huf die hem aanwijzingen geeft. Huf redelijk close in beeld, zijn oog tegen zijn fotocamera gedrukt, hij lacht. Flits. Foto die hij maakte (??) verschijnt in beeld. Huf weer in beeld. Hij staat achter zijn camera, Bart (BB) loopt eromheen en kijkt wat hij doet.</p> <p>Bart (Big Brother) loopt rokend door de studio en poseert met sigaret.</p>	<p>STADSGELUIDEN EN KLOKKENGELUI</p> <p><u>HUF</u> <i>Ik ben een slordige rand-Jordaan, die hier werkt en waarbij je je vlugger thuis voelde En wat mij wel ligt is dat dat beetje montmartre, Parijsige, rommelige wat er aan zit, wat aan een atelier zit, dat dat hier hangt, dat sfeertje. Voor de mensen is het een leuke gewaarwording dat het minder glamorous is om te zien. En dat vind ik wel prettig ook hoor, want anders dan hebben mensen al een vooringenomenheid dat ze zelf ook anders zouden moeten zijn. Aangepast aan de schoonheid van het interieur. Van 'o god, ik heb het verkeerde pak aangetrokken, want het is hier zo netjes en zo',</i></p>

Bart poserend in beeld, van opzij, studiolamp rechts in beeld.

Flits: foto die Huf maakte (??) verschijnt in beeld.

Huf positioneert Xander de Buisonjé. Huf loopt uit beeld (richting zijn camera??).

Huf achter zijn camera, hij roept:

Xander in beeld, hij lacht hard. Flits: foto die Huf net maakte (??) in beeld.

Xander geeft Huf een hand.

Foto: een man met dambord.

Foto: portret v man in pak met allerlei paperassen voor zich op tafel.

Foto: portret v een dirigent.

Foto: portret van een man.

Foto: portret van een man in regenjas.

Foto: portret v een vrouw met sigaret.

Foto: portret van een vrouw in stippeltjesjurk, van boven gefotografeerd.

Foto: portret v een schrijfster.

Foto: portret v een man.

Foto: portret v een man.

Foto: portret v een man.

Foto: portret v een man. *werk.*

Foto: portret v Claudia Schiffer.

Foto: portret v een vrouw.

Foto: portret v een vrouw.

maar dat moet juist helemaal niet.

Het moet allemaal een beetje naturel.

Ja, ja blijf zo eens.

Doe eens een harde lach.

Ja!

XANDER

Ja, dit doet me deugd.

Je hebt soms fotosessies, die duren enorm lang en dan gaat de concentratie ook weg.

HUF

Ik weet het.

Pats boem, die ene goeie maken.

Men heeft een soort vertrouwen

in mij, dat het goed komt als je hier een bekende Nederlander naartoe stuurt.

Ben ik niet een merk geworden? Zou kunnen he?

Zoals mensen ook alleen van

Gucci hun schoenen willen hebben, of

van Gardin hun pak.

Zo moeten ze een foto van Huf,

zoiets. Ik doe er

verder zelf niks aan. Ik ga gewoon door met mijn

Mensen bedoelen

met mooi een soort glamour, die ik

niet heb, maar die me wordt

aangemeten. En aan de andere kant hou ik er heel

<p>Foto: portret v een vrouw. Foto: portret v een vrouw. Foto: twee vrouwen gekleed in rood op divan, achter hen zit een man in pak. Foto: vrouw in zilveren jurk ligt op een Dalí-achtige bank, zij trekt het pochet uit de borstzak van de man die achter haar op de leuning zit.</p>	<p><i>erg van, van die eventuele glamour. Dat sterrendom en dat overdrevene.</i></p>
<p>ANTON CORBIJN (00:28:14)</p> <p>Foto/still Anton Corbijn. Titel: Anton Corbijn Naast foto v Corbijn verschijnt werk v hem: Foto van hobbelpaard met vrouw. Foto: donkere (half)naakte vrouw v bovenaf gefotografeerd. Foto: zeefdruk-achtige kleuren: man met palmbomen op achtergrond. Z/w foto: portret v man met baard. Foto: links onder in de hoek: een man die koffie (??)drinkt en een sigaret rookt. Op de achtergrond: bergen.</p> <p>Anton Corbijn met camera in regen, assistent houdt een paraplu boven zijn hoofd. Ze staan op vliegveld: landingsbaan. Op de achtergrond stijgt een vliegtuig op, camera pant mee. Anton staat onder paraplu en maakt een foto. Anton vanaf z'n rug, hij fotografeert een vliegtuig.</p>	<p>MUZIEK</p> <p><u>CORBIJN</u> <i>Mijn portretfotografie was meer documentaire gericht en het is nu meer geregisseerd. doe en ik vond dat, dat een heel erg rare richting op ging. Vrij safe dacht ik, clichématig. En ik wou graag iets meer avontuur in celebrityfotografie terugbrengen.</i></p> <p><i>Omdat het zo wit is, is het beter om tegen donker te fotograferen. Dan tegen een lichte lucht. Dus dan zou hij dus aan deze kant er tegenaan kunnen staan. Zodat we die kant op schieten, want die lucht is donkerder dan daar.</i></p>

<p>Shot van gele auto op de baan, er staat een medewerker van vliegveld (Corbijn spreek tegen hem), camera draait van auto naar Anton.</p>	<p><i>Alhoewel, dat verandert daar ook heel erg. Ik wil nog een foto tegen de meest donkere lucht, omdat dat vliegtuig licht is van boven. Dan houden we toch wat we net zeiden, dat die neus die kant op is en dat die vleugels die richting hebben.</i></p>
<p>Shot v vliegtuigwielen.</p>	<p><i>Ik reis ergens heen, en ik ontmoet iemand, die fotografeer</i></p>
<p>Shot v propellers van vliegtuig.</p>	<p><i>ik gauw op de rug. En dat is heel iets anders dan iemand in je studio laten komen en die</i></p>
<p>Vliegtuig draait over de baan.</p>	<p><i>fotograferen,</i></p>
<p>Shot v Anton v schouders tot heupen, hij loopt: in zijn ene hand een paraplu in de andere een camera.</p>	<p><i>dat noem ik portret. Kijk zelf denk ik bij een portretfotograaf bijvoorbeeld aan Paul Huf. Hij is vrij rechttoe, rechtaan in mijn ogen.</i></p>
<p>Anton zittend in beeld in hangar voor vliegtuig.</p>	<p><i>En ik probeer gewoon een atmosfeer te creëren waarin een interessant beeld ontstaat met een persoon.</i></p>
<p>Shot tussen vliegtuigpropellers heen, zicht op de landingsbaan.</p>	<p><i>Ik ken van Paul Huf natuurlijk altijd die Grolsch-foto's 'vakmanschap is meesterschap'... Ja, dat zegt mij helemaal niets. En dat was vooral in de tijd dat ik ging fotograferen, was dat heel erg het soort fotografie dat mij niet aantrok. Überhaupt advertenties niet, maar ik heb later ontdekt de KLM-foto's en die vind ik heel erg goed om naar te kijken.</i></p>
<p>Paul Huf is gearriveerd.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Anton Corbijn</i></p>
<p>Huf en Corbijn samen in beeld op landingsbaan, van opzij.</p>	<p><u>CORBIJN</u> <i>Meneer Huf.</i></p>
<p></p>	<p><u>HUF</u> <i>Ja nou gaan we aan de slag he? Andersom eigenlijk</i></p>

Shot: staart v h vliegtuig, Huf en Corbijn staan er rechts onder.

Corbijn en Huf lopen door het beeld, richting het vliegtuig, C. wijst aan. Ze staan onder het vliegtuig.

Een hand met een doekje wrijft de lens schoon → het regent.
Corbijn meet het licht, Huf poseert, ze staan onder een vliegtuigvleugel.
Huf van op zijn rug, Corbijn stelt zijn camera in en brengt deze naar zijn hoofd.
Shot: gezicht v Huf van opzij, achter hem de vleugel v h vliegtuig.
Huf vanaf rug, Corbijn fotografeert.

Corbijn closer in beeld, hij geeft aanwijzing en wijst.

he? Jij fotografeert mij.

CORBIJN

Ja en omdat wij elkaar eigenlijk niet kennen, ben ik van iets uitgegaan wat een beetje een link had met werk dat u had gedaan, de KLM. Dus ik wou het vliegtuig gebruiken, bepaalde vormen ervan.

HUF

Heel goed.

CORBIJN

Ik vind dit heel mooi.

HUF

Ja schitterend, ja.

CORBIJN

*Ik denk dat ik het in een vierkant doe.
Het is jammer van het weer een beetje.*

HUF

Het officiële geluid erbij he?

Blik op oneindig he?

CORBIJN

*Ja verstand op nul.
Iets meer die kant op kijken.*

Corbijn loopt naar busje met assistent, camera volgt.

Huf loopt beeld in en bekijkt polaroid.

Camera zoomt in op polaroid.

Corbijn fotografeert Huf. (00:31:42)

HUF

Ja.

CORBIJN

Okee. Even kijken naar de polaroid. Even in de auto doen.

HUF

Even rust.

CORBIJN

Ik doe niet zo zeer een minuut.

HUF

Onder de oksel he?

Ja mooi he?

CORBIJN

Mooi licht eigenlijk

HUF

Eigenlijk prachtig, jongen. Prachtig!

CORBIJN

Dus dat maken we dan maar even he?

HUF

Hij is eigenlijk al klaar.

CORBIJN

Het bevestigen van schoonheid, daar zit niemand op te wachten en dat wordt al heel erg veel gedaan. Ik vind het interessanter om mijn eigen

Shot: links staart v h vliegtuig, Corbijn die Huf fotografeert naast busje.

Shot v Corbijn v bovenaf: hij richt zijn camera wat omhoog (op Huf?).

Shot: gezicht Huf v opzij, hij poseert.

Kikkerperspectief: Corbijn die Huf fotografeert voor vliegtuig.

Corbijn fotografeert.

Shot vd benen v Corbijn, camera pant omhoog richting zijn hoofd.

Fade out over in de foto die Corbijn maakte (?) v Huf.

Shot over schouder v Corbijn op Huf.

Huf links in beeld, onder vliegtuig, rechtsonder: Corbijn die gehurkt een foto v hem maakt.

schoonheid te creëren

of iemand interessant te maken. Ik ben niet

conventioneel en in mijn ogen Paul veel meer. En zo niet, misschien

in Nederland de meest bekende in conventionele richting fotograferende.

Dus ja, het is een wereld van verschil wat dat betreft.

Kunt u nog een beetje deze kant op kijken, of over mij heen misschien?

HUF

En zeg maar 'jij' he...

CORBIJN

Okee. Veel foto's van de KLM geven ook een tijdsbeeld weer he? Als je terug kijkt zie je ook dat er wat dat betreft heel veel dingen zijn veranderd.

HUF

Ja, er zijn sferen van echtheid waar ik erg achteraan gezeten heb. Waarvan ik niet wis tof het nou aangeschafte modellen waren of dat het echt was, weet je wel?

CORBIJN

Nou het heeft een sfeer van objectiviteit, die foto's. En dat is wel heel interessant vind ik. Kun je nog één keer wijzen, Paul?

HUF

<p>Shot: Corbijn op zijn hurken, hij maakt een foto.</p> <p>Corbijn staat op, Huf loopt in beeld. Ze schudden elkaar de hand.</p> <p>Ze lopen samen richting het busje, gefilmd op de rug.</p> <p><i>Fade out</i> → gaat over in een foto v Huf onder vliegtuigstaart (overbelicht, beetje blauwig).</p>	<p><i>Ja!</i> <i>Dáár!</i></p> <p><u>CORBIJN</u> <i>Zo, dankjewel.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Heel goed, bedankt. Ik wou een handtekening alleen vragen voor een kleinkind van me.</i></p> <p><u>CORBIJN</u> <i>Okee.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Nou het is al een heel groot kleinkind, maar dat heb ik ehh.. [verder niet hoorbaar, er vliegt een vliegtuig over.</i></p>
<p>HUF IN KANTOOR MET FLORIS (00:33:13)</p> <p>Huf bekijkt foto's/negatieven met vergrootglas, hij heeft de telefoon tussen zijn oor en schouder geklemd en belt.</p> <p>Camera pant naar de contactafdrukken die Huf voor zich neerlegt.</p> <p>Camera pant via bureau, vergrootglas naar hoofd v Huf aan de telefoon.</p> <p>Kijkt samen met assistent Floris Andrea naar contactafdrukken.</p> <p>Z/w contactafdrukken close, aan beide zijden de handen van Huf.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Ja perfect.</i></p> <p><i>Nou, een keer na Peter-Paul.</i></p> <p><i>Hartstikke bedankt! Bedankt, daaag. Kijk zo'n heel papiertje kan ik weg hebben. Eehm Huub Stapel. Ja leuk dit he?</i></p> <p><u>FLORIS</u> <i>Hij kadreert zichzelf een beetje.</i></p> <p><u>HUF</u></p>

<p>Floris Andrea in beeld met titel: fotograaf/assistent Paul Huf. Huf bekijkt met loep. Camera zoomt uit. Camera tilt naar Floris en weer terug naar Huf.</p> <p>Shot: floris die naar beneden kijkt (naar afdruk). Close: contactafdrukken v foto's v Monique vd Ven, Huf wijst op een van de foto's aan wat hij bedoelt.</p>	<p><i>Ja prachtig. Ik vind dit wel mooi hoor.</i></p> <p><u>FLORIS</u> <i>Ja een beetje James Bond.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja daarom.</i></p> <p><i>Even kijken Dit is nog een loep die heb ik in 1957 in Los Angelos gekocht. Die is 43... In een postzegelwinkel. Ik wist niet wat ik zag zeg. Ik denk: dat is om contactjes mee te bekijken.</i></p> <p><u>FLORIS</u> <i>In 1957, toen was ik min 10.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja, idioot, idioot! Floris ik moet je zeggen: als je deze zou nemen dan zou ik dit toch er even af moeten halen. Maar zelfs dan blijf ik dit wat edeler vinden met een beetje een opgeheven air.</i></p> <p>TELEFOON RINKELT OP ACHTERGROND</p>
<p>HUF AAN HET WERK IN STUDIO (00:34:30)</p> <p>Drie mensen (een minister, een vrouw en assistent Huf?) Huf loopt binnen. Man biedt Huf zijn linkerhand aan omdat rechts geblesseerd is.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Goedendag</i></p> <p><u>MAN</u> <i>Mag ik het zo doen, want ik heb met deze hand last ergens van.</i></p>

Assistent Floris staat tegen muur geleund, Huf loopt voor hem langs door het beeld.

Huf en zijn fotocamera.

Man poseert, hand v Floris komt in beeld met lichtmeter.

Huf achter zijn camera.

Huf in beeld in studio.

Huf verschuift decor in studio, werkt met Jules Deelder.
Huf doet voor.

Deelder poseert.
Huf achter camera, en wijst naar Deelder.

HUF

Fantastisch. Ja, moeilijk op de wc ook he.

MAN

Nou ja..

HUF

Wat leuk dat u mee doet!

MAN

Als ik heel eerlijk ben, heb ik het speciaal gedaan omdat u een foto wilde nemen.

HUF

Ja, dat is leuk.

Die

*onnatuurlijkheid die ze..., die ieder mens voelt die gefotografeerd moet worden dat is die wat wel aardig is om te zien dat zich dat wegspeelt.
Kijk, probeer is of jij...*

DEELDER

Ja, een natuurlijke houding?

HUF

*een natuurlijke houding kan forceren, weet je wel?
En het is een gezellig spel. Dat is toneelspelen ook een beetje. Eigenlijk ben je dan, op dat moment een beetje regisseur.*

Deelder poseert.
Voor in beeld: Huf is bezig met zijn camera, Floris staat naast hem. Achter in beeld: Jules Deelder poseert.
Beeld flits weg, het gaat over in de foto die Huf net van Deelder maakte.

(00:35:34)

Verschillende foto's verschijnen in beeld: man in zelfde decor als Deelder, man aan tafel met grote ramen achter zich.

Foto: man (Mulisch?) aan bureau: hij kijkt over zijn schouder de camera in.

Foto: man kijkt recht de camera in, hij zit op leren stoel ,achter hem een groot raam.

Foto: man poseert op Heinekenkratten.

Huf in beeld voor doek, met camera op de achtergrond.

Foto: 9 mannen in een stijklkamer, man voor in beeld heeft een burgemeestersketting om.

Foto: 4 mannen poseren achter een tafel, achter hen een witte muur met een klein schilderij.

Foto: groep mannen in zelfde stijklkamer, ze zitten rond een lange tafel.

Foto: 4 mannen poseren aan een tafel, achter hen een groot schilderij.

Foto: uit vorige serie in stijklkamer.

Handen teken een papier (Moszkowicz?) Huf pakt pen en papier aan van Bram Moszkowicz. (00:36:22)

En die camera dat is het allerlaatste ding dat eh.. Daar moet je zo overheen, dat mensen niet meer merken dat daar een stuk techniek een rol in speelt.

MUZIEK

HUF

Ik hou wel

van dat gestileerde zitten van mannen. Ja,

dat, dat heeft iets gaafs.

Men denkt vaak bij die hele portretfotografie

geloof ik hoor, dat het allemaal veel ingewikkelder is dan wat het allemaal maar is. Het is niet meer dan een weergave van een stukje van de werkelijkheid.

En dat weet ik alleen aardig

in elkaar te zetten en in het kader te zetten en dat

is het een beetje en in een mooi licht te zetten

en in een sfeer dat je denkt, ik

voel me eigenlijk toch wel verwant met die oude meesters.

MOSZKOWICZ

<p>Voeten in beeld die poseren (?) op blokken, een hand (Huf??) geeft aanwijzingen. Huf zet M in positie → beeld vanaf een afstand. Huf achter zijn camera, hij geeft nog wat aanwijzingen. Flits: foto die Huf maakte v M. Huf en M staan samen te praten, Huf wijst naar M z'n schoenen. Dan lopen ze voor de camera langs het beeld uit. Z/w foto: – man leunend op een vleugel. Z/w foto: overzichtbeeld van een modern ingerichte woonkamer, rechtsachter in beeld leunt een man tegen de deurpost. Z/w foto: groep mannen poseert tegen een witte achtergrond. Z/w foto: een groep mensen poseert in een rommelig decor.</p> <p>Foto's verschijnen in beeld: - mannen poseren voor losse deuren – z/w</p>	<p><i>Alsjeblieft</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Kijk dat is het eerste samenwerking die we begonnen zijn. Dit is mijn contract wat we hebben.</i></p> <p><u>MOSZKOWICZ</u> <i>Oh, dan moet ik er nog even iets bij zetten.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ieder mens heeft iets waarvan ik denk: daar word ik warm voor</i> <i>Daar, daar</i></p> <p><i>doen we wat mee. Ik bepaal ook het moment waarvan ik denk: nou is die man echt rustig, want dat kan ik sturen</i> <i>En die beslissing nemen is zo leuk. Dat ik aan niemand verantwoording af hoeft te leggen, dan aan mezelf. En dat ik bij elke foto denk: het is weer</i></p> <p><i>geprobeerd een betere te maken.</i> <i>Want je maakt theoretisch</i></p> <p><i>één of twee grootse foto's per jaar,</i> <i>hoogtepunten.</i></p> <p>MUZIEK</p>
--	---

<ul style="list-style-type: none"> - foto in bouwput, gemaakt door een aantal deurposten heen. In de achterste is het silhouet van een persoon zichtbaar, die tegen de deurpost aanleunt - z/w – gezicht van een vrouw, vanaf haar nek - Vrouw in bh, haar broek staat open, ze poseert tegen witte achtergrond - Een beeldvullend hart van roze rozen - Vier witte piramides tegen een strakblauwe achtergrond - Een ouderwets beeld tegen witte achtergrond: midden in beeld zit een vrouw (strak vooruitkijkend, als een pop) om haar heen liggen allerlei attributen: spelletjes, muziekinstrumenten, poppen, precies achter haar staat een fotolijst, die precies rond de contouren van haar hoofd loopt 	
<p>PLATENHOEZEN (00:37:42)</p> <p>Platenhoezen in beeld</p> <ul style="list-style-type: none"> - vorige foto vervaagt en verandert in een tekening - foto: vrouw met viool – Brahms - Viool – de contouren van de viool zijn opgevuld met de foto van het gezicht van een vrouw met rode lippen – Beethoven Violinconcerto - Vrouw leunt op muziekinstrumenten – Haydn - Vrouw in avondjurk achter een enorme trombone (??), rechts in beeld een trompet – Franck - Vrouw met wijde rok, van onder gefotografeerd – Brahms, Piano concerto no. 2. 	<p>MUZIEK: “Ik ben de juffrouw van de platenhoes”</p>

- Vrouw liggend op een muziekstuk, naast haar hoofd liggen rode rozen - Beethoven

(00:37:59)

Platenhoes: witte achtergrond, vrouw in rode jurk hangt op witte stoel, om de stoel liggen rozen(blaadjes) en bladmuziek - Liszt.

Platenhoes: vrouw leunt tegen berg, ze heeft margrietten in haar hand en kijkt naar boven - Music of Chopin.

Platenhoes: vrouw ligt in heel hoog gras - Beethoven.

Platenhoes: vrouwengezicht, kijkt tussen geel met groene bloemen door - Schumann.

Platenhoes: twee vrouwen in ouderwetse klederdracht - Pregoles.

Platenhoes: vrouw in avondjurk, zitten in een oranje kamer - Vienna Vivacious.

Platenhoes: Vrouw met waaier tegen blauwe achtergrond - Mozart.

Platenhoes: op achtergrond een japans ogende vrouw (vervaagd), voor een blauwe vlinder.

Platenhoes: vrouw met paarse sluier, voor haar ligt een spaanse gitaar en tomaten - Liszt.

platenhoezen:

vogelkooi met felgekleurde kanaries - Selection from Zellers Vogelhandler.

Vrouw staat tegen groot hek geleund - Bach.

Weerspiegeling van vrouwengezicht en pianotoesten.

Vrouw tegen gekleurde achtergrond - voor haar staan allemaal muziekstandaards, vrouw met hoed

HUF

Ik weet van klassieke muziek helemaal niks af. Ik wilde daar ook helemaal niet beïnvloed worden door andere dingen, dan

wat er visueel nodig is om over Haydn,

over Mozart wat te zeggen,

op een moderne manier, met een vrouw.

Dus liet ik alle associatieve gedachten

een rol spelen. En nou is het grappige

dat nu, vijftig jaar later, die geassocieerder fotografie

zo'n grote rol aan het spelen is. Nou blijkt dus

dat ik daar toen al mee bezig was.

MUZIEK ZWELT AAN

<p>met veren – Tosca Highlights. Vrouw met gekleurde lichtbollen om haar hoofd – Bach. Vijf vrouwenhoofden – Feike Asma.</p> <p>Platenhoes: vrouwengezicht.</p> <p>Platenhoes: vrouw in blauwe jurk leunend op bidstoel – Brahms. Platenhoes: vrouwenogen kijken door een vissenkomp met vis – Debussy. Platenhoes: schilderachtige foto van vrouw op strand – Beethoven. Platenhoes: vrouw met twee kaarsen – Mozart.</p> <p>Platenhoezen: Futuristisch beeld met vrouw – twilight concert. Schim v een vrouwengezicht met daarnaast vuurwerk – virtuoso.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Je kan je voorstellen dat het natuurlijk een rare shock was, men ging naar de winkel om een grammofoonplaat te kopen, maar men kocht ze om de hoes. Ja ik heb ze natuurlijk allemaal.</i></p> <p><i>Het Groningermuseum heeft ze geëxposeerd, het Van der Togt museum in Amstelveen en sommige mensen collectioneren het.</i></p> <p>MUZIEK</p>
<p>ERWIN OLAF (00:39:13)</p> <p>Foto: Erwin Olaf. Titel: Erwin Olaf. Foto blijft staan, links in beeld verspringt werk van Olaf Foto: naakte zwangere vrouw met lieslaarzen, voor haar staat een lilliputter, <i>Ja studiofotograaf.</i> Foto: vrouw wit geschminkt, in witte kleding tegen witte achtergrond, op haar borst een rode vlek. Foto: twee 'oude' mensen op de bank.</p> <p>Foto: zwart pak, zonder hoofd.</p>	<p>MUZIEK</p> <p><u>OLAF</u> <i>Een geënceneerde fotograaf noem ik mezelf. Ik wil entertainen, ik wil je vermaken, maar ik wil je ook – zo calvinistisch ben ik dan ook wel weer – mijn mening uitdragen. Zeker in een vrij werk, maar ondertussen wil ik ook dat je het plaatje</i></p>

Foto: oudere vrouw in rood minijurkje en witte gymschoenen, in haar hand een golfclub.
Erwin Olaf in beeld, hij zit aan een tafel. De muur achter hem is beschilderd met neuzen en lippen.

Huf loopt naar de foto die achter in beeld hangt (bergen), Olaf staat voor in beeld.

Ze lachen.

Vrouw in visagie (Bonnie Huf).
Huf zit in met ontbloot bovenlijf, omdat hij zich omkleedt.

Handen van Bonnie Huf, met een doosje oogschaduw.
Visagietafel: Bonnie zit op de stoel, visagist,

op zich leuk vindt. En nu fotografeer ik met oude vrouwen als pin-ups, die zichzelf van een sexy kant laten zien. Dan wil ik ook dat je – ja zal ik maar zeggen – anders naar het ouder worden gaat kijken.

HUF

We zijn nog even in Zwitserland ook he?

OLAF

Ja, ik denk ik zal m maar snel ophangen Paul.

HUF

Ja heel goed.

OLAF

Anders kom je er nooit meer uit.

HUF

Oh ik wist niet dat je zo werkte eigenlijk, met een landschap.

OLAF

Eh, ik denk dat Bonnie meer tijd is. Wat een lekkere ketting heb jij om.

HUF

Die heb ik van Bonnie gekregen, mooi he?

OLAF

Goed ordinair. Prachtig.

Ik denk

dat de grootste – van mijn generatie fotografen –

Olaf en Huf staan eromheen.
Huf in beeld, hij schikt zijn stropdas.
Shot van de fotostudio, mannen dragen een bank binnen.

Iemand trekt streep op houten vloer, camera zoomt uit: man komt in beeld.

Shot: fotocamera op statief, Olaf komt in beeld.
Shot van verder af: Olaf achter camera, decor van studio.

Olaf verschuift camera en geeft assistent aanwijzingen over decor.

Bonnie en Paul Huf komen studio binnen lopen, zij in glitterjruk, hij in pak.

Olaf gaat op bank liggen.

Camera pant van Olaf, naar rechts zodat Bonnie en Paul in beeld verschijnen.

Andere camerahoek: Huf gezien vanaf de rug, naast hem Bonnie. In het midden van het beeld: Olaf op de bank.

is beïnvloed door Ed van der Elsen en Paul Huf. Paul Huf is dat strakke. Hij was de allereerste die strak en kaal fotografeerde. En buiten onze landsgrens, zeg maar toen ik ouder werd, dan ga je naar Irving Penn kijken. Toen is die invloed weggevallen, want toen ging ik meer naar internationale fotografen kijken. Maar ja, dat is... Je staat allemaal op de schouders van de generatie voor je. Laat me het zo zeggen, vooropgesteld: mijn bewondering voor de persoon Paul Huf en zijn werk, maar ook hoe ie door het leven heen schuift. Ik denk: zo wil ik dat ook. Toch een beetje luchthartig met je, met je carrière omgaan. En die grote bak moet hoger.

Hehe eindelijk knap. Het duurde uren. Ja ik heb een idee, maar misschien is het een beetje te passief. Maar ik wou eerst even dat doen. Ik wou jou – ik doe het wel even voor zo, heel bevallig, licht. En ik wou Paul daar een beetje zo.

En misschien ietsje meer hier, maar dat ga ik even kijken.

HUF
Okee.

OLAF
Dit is wat ik in mijn hoofd heb, als het niet

<p>Bonnie neemt plaats op de bank.</p> <p>Olaf vanaf de rug, hij geeft Bonnie aanwijzingen, hij drapeert haar op de bank.</p> <p>Paul Huf in beeld.</p> <p>Bonnie op de bank, Olaf en Huf van achter, ze lopen rond de bank.</p> <p>Gezicht v Bonnie, zij trekt haar kin iets op (poseert/koel). Gezicht Huf. Olaf kijkt door zijn camera.</p> <p>Erwin Olaf maakt foto's van het stel, hij geeft aanwijzingen. Olaf van op zijn rug gezien, hij staat over zijn camera geleund. Voor de lens (achter in beeld) Paul en Bonnie op de bank.</p> <p>Paul en Bonnie op de bank.</p>	<p><i>mooi is.. Daarna wil ik eigenlijk nog even een andere variatie maken.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ik begrijp het.</i></p> <p><u>OLAF</u> <i>Ja hoe kan je mooi liggen. Nou, dat is meestal het mooist. Één been gestrekt. Ik ga je zo meteen helemaal neerleggen, maar eerst even als uitgangspunt. Kan de TL uit? Ik wilde heel graag hun tweeën fotograferen. Ik kwam ze een keer tegen op een feestje of op een receptie en wat ik heel erg mooi vond is hun liefde. Klef klinkt ook... maar die mensen zijn verklonken met elkaar. Maar toch doen ze altijd vrij koel, vrij chique en dat wilde ik eigenlijk in beeld brengen. En eigenlijk is het gewoon een heel simpel portretje, een beetje in de traditie van Paul Huf.</i></p> <p><i>Kijk mij eens aan. Okee Paul, en hou je onderrug... (Huf spreekt erdoorheen)</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Stil? Geen glimlach he? Woede.</i></p>
--	--

Paul veert omhoog.
Olaf achter zijn camera, flits.

Olaf achter zijn camera, trekt foto uit camera.

Huf tegen decor, hij heeft een klein fotocameraatje in zijn hand.

Huf links in beeld met fototoestel, midden: Bonnie op de bank, Olaf en stylist/visagist rommelen aan haar kleding, Huf maakt een foto van hen.

Olaf in beeld achter zijn camera, schemerige lichtval.

Beeld + geluid uit fotostudio
Olaf achter zijn camera

Flits, Olaf closer in beeld, zijn gezicht tegen de camera.

Gezichten Bonnie en Huf in beeld.
links: P en B poseren (van opzij), rechts: Olaf achter camera.

OLAF

Nee bij mij is nooit... Ja prachtig. Komt ie. Paul kan jij iets omhoog vanuit je onderrug? Komt ie aan, één, twee... Dankjewel, ontspan maar even.

Bij portretten ben ik er eigenlijk altijd op uit om een soort staatsieportret van je te maken, waarin een stand van zaken van dat moment in jouw leven

wordt geregistreerd. Maar het gaat mij er niet om, om Paul Huf en Bonnie Huf op een zodanige manier in beeld te zetten dat ze heel erg Erwin Olafferig erin staan. Er gaat geen touwtje om.

HUF

In volle rust leeg kijken.

OLAF

Okee jongens. Een, twee. En laatste zo. Een, twee.

BONNIE

Familiepaspoort

OLAF

Wat zeg je?

HUF

Ja, familiepaspoort.

Olaf achter camera.

Bonnie en Huf in beeld.

Olaf houdt de foto in zijn hand.

Huf en Bonnie in beeld.

Fade out, gaat over in het portret van Bonnie en Huf (de eerste?).

Erwin Olaf zit aan tafel voor beschilderde muur.
(00:43:49)

Op de achtergrond gaat een telefoon, Olaf trekt de stekker uit de muur.

Handen van Olaf, hij bladert door een boek met foto's dat voor hem op tafel ligt, hij wijst er een aantal aan.

OLAF

Ja.

Kijk, komt ie. Neus iets naar beneden Bonnie. Mooi.

Nou dat vind ik niet mooi.

HUF

Niet? Nou.

Te regelrecht.

OLAF

We doen het niet. Ik moet zeggen, de eerste bekoort mij nog het meest.

HUF

Ja die ja.

OLAF

Sommige mensen houden niet van zijn werk. Die zeggen het is te koel, het is te afstandelijk, te gesloten. Maar Paul is koel, op een bepaalde manier gesloten en afstandelijk.

[op achtergrond: telefoongerinkel]

Dus het is gewoon Paul Huf. Iedereen... Als je fotografeert kan je er niks aan doen. Je zal altijd jezelf tegen komen in je werk.

Als je naar dat hele dikke boek van hem kijkt 'Highlights', dan zitten er pagina's in die ontzettend, die mij heel erg aantrekken, want ik hou wel van die koelheid. Maar soms dan denk je

<p>Olaf in beeld.</p> <p>Olaf laat voetbalfoto zien in boek.</p>	<p><i>ook, laat meer je fascinatie voor zo'n vrouwelijk model zien bijvoorbeeld. Want dat heb je, modellen kunnen je opwinden en dan mis je soms een geiligheid- laat maar zeggen. Maar dat zit er aan de andere kant wel weer eens in. Als ie – dat portret bijvoorbeeld van die voetballers, wat ik één van zijn meesterwerken vind, hè van die vier voetballers – dan denk ik: dat is dan toch wel weer grappig dat zo'n – laat ik maar zeggen – superdeluxe hetero, toch zo'n soort geile voetbalfoto heeft kunnen maken, weet je wel. Want al die voetballers staan er heel sexy op.</i></p>
<p>GEEN GEILIGHEID (00:45:02)</p> <p>Coverfoto v Ajax: steeds wordt een ander detail van de foto getoond, verschillende gezichten, voeten, etc.</p> <p>Hele foto in beeld. De cover van Elsevier. 1967. Huf zit in zijn studio.</p> <p>Huf aan het fotograferen, van opzij. Shot over het hoofd van de persoon die Huf fotografeert, Huf achter zijn camera. Huf in stoel.</p> <p>Z/w foto: vrouw met sigaret.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Er is zo veel over de foto van die voorhoede van Ajax al gezegd. Dat er mensen zijn die, die foto sexy vinden. Dat die foto een erotische uitstraling heeft en of dat.. Dan ben ik dus niet thuis, want die foto is voor mij gewoon de cover voor Elseviers weekblad geweest in Daar heb ik absoluut niet aan sex gedacht. Maar er zijn ook zo ontzettend veel experts nu ontstaan, die die foto's gaan uitleggen, waardoor het dus kunst is. En daar hou ik zelf niet zo heel erg van. Die foto is gemaakt en daar is verder niet over nagedacht. En dan begint het een nieuw leven te leiden door – durf het haast niet te zeggen – door historici. Ik fotografeer voor mijn plezier en mijn geiligheid,</i></p> <p><i>daar ben ik niet op uit, om dat te laten zien. Ik wil een beetje uitbuiten wat er in iemand zit,</i></p>

Z/w foto: vrouw liggend op wit kleding.
Z/w foto: vrouw liggend op een kleding.
Z/w foto: vrouw met hand aan haar hoofd.
Z/w foto: vrouw met heel veel ringen en armbanden, reikt haar hand omhoog om een stang.
Z/w foto: twee blonde vrouwen met ontbloot bovenlijf.
Z/w foto: vrouw met een doek om haar middel, ontbloot bovenlijf en glinsterende sterren op haar tepels.
Foto: vrouw met roze doek om haar lijf, alle contouren van haar lichaam zijn zichtbaar.
Foto: naakte vrouw, gezien van opzij. Ze staat op haar tenen, knieën gebogen en haar handen aan de grond.
Foto: twee naakte vrouwen, een staand, ander zittend.
Foto: naakte vrouw, zittend op haar knieën, handen om haar hoofd geslagen.
Foto: naakte vrouw, zittend.
Foto: vrouwenlijf in felroze lap stof, alleen het kruis bedekt.
Huf in beeld.

Huf in beeld, hij maakt een foto.

Huf fotografeert een naakte vrouw.
Voeten en benen vd vrouw, ze draagt naaldhakken.
Huf schikt de bank rond de vrouw, loopt naar zijn camera en fotografeert.

Huf in stoel, en doet voor.

waar die mooi in is, of sexy, of op een uitdrukking. Dat is mij genoeg gewoon. Ik moet zeggen dat vanaf dat ik een camera in mijn hand heb, heb ik ze op straat aangesproken. Als ik op iemand viel dan dacht ik: laat die camera het medium maar zijn om met die vrouw in aanraking te komen.

Ik kan moeilijk zeggen van ga je mee naar huis, zomaar, een kop thee drinken. Maar ik kon zeggen: ik ga een foto van je maken. En dat was

– zeker toen ik begon – natuurlijk iets heel spannends. Dat iemand je aansprak en dat Hollywooderige idee van 'o' naar een atelier gaan. Dat is weer zo'n stukje spel, hè Spiel, van het leven, wat ik leuk vind en dat betekent helemaal niet dat ik op slag verhoudingen met die vrouwen moet hebben, want die verhouding die heb je eigenlijk samen met je camera. Je bent niet alleen met zo'n vrouw. Maar er is totaal geen erotische spanning of sfeer hoor, het is een puur technische aangelegenheid. Kijk, het is heel simpel: als een vrouw die kant op kijkt is het mooi, maar als ik hier sta met mijn camera en ik kijk

Gezicht van naakte vrouw, zij beweegt haar schouder heen en weer, volgend shot: camera verder uitgezoomd, groter deel v haar lichaam in beeld.
Huf in stoel.

Huf aan het werk, hij draait aan een lamp.

Naakte vrouw, ze poseert, lamp komt het beeld binnen.

Foto: buik van een vrouw.

Foto: vrouwenbuik closer.

Huf in stoel.

Naakte vrouw op bank, camera pant van haar voeten naar haar hoofd.

Huf achter camera, vrouw op bank, Huf geeft haar aanwijzingen.

Huf in stoel.

zo, maar het is net nog lekkerder als die arm... Begrijp je? Dat ik haar op moet zoeken. En dan is ze ineens, speelt zo'n schoudertje 3 cm verder een wereldrol en dat.. ja, dat zoek je op. Ja

dan, bevredig je je visueel. Misschien is dat het beste te zeggen. Het is een aardige vorm van bevrediging kan ik je zeggen, want je doet natuurlijk als fotograaf alles met je ogen. En godzijdank hebben we er twee, dus je ziet het ook nog in diepte en dat speelt een grote rol bij een vrouw natuurlijk. Want alles wat bol is kan je het beste in diepte zien. En het leuke is dat dat dus op

foto weer plat wordt. En dat is dus het leuke van fotografie, dat je dan weer te zorgen hebt dat door de lichtomstandigheden, kan je vormen overdrevener mee maken. Een vrouw kleedt zich uit en je kan ineens denken 'wat een prachtige navel'.

Je wordt bijna geïnteresseerd om alleen die navel eens te fotograferen.

En dan dat beginnende van die haartjes die daar... En dat wordt dan zo Zielberig en mooi en.. Naja.. En dan.. En zo begin je gewoon. En je vergeet dat je

bezig bent eigenlijk. Die

camera is er alleen maar om mee te helpen zoeken, dat is een zoeker. En ik ben er om stop te zeggen,

<p>Shot tussen de voeten van naakte vrouw door ziet kijker Huf achter zijn camera staan. Huf in stoel.</p> <p>Foto: voeten op spitzen, daartussenin één voet met pump. Z/w foto: witte achtergrond, twee gebogen benen met netpanty. Z/w foto: liggend vrouwenlichaam in jurk, benen gebogen lichting plafond, achter haar benen staan bloemen. Z/w foto: lang gestrekt vrouwen been. Z/w foto: vrouw liggend op de grond op haar buik, één been gestrekt andere gebogen. Foto: onduidelijke compositie, wel duidelijk een vrouwenbeen. Foto: vrouw zittend op een houtblok, één been gestrekt, andere gebogen. Ze legt haar hoofd op haar knie. Foto: vrouwenvoet in pump. Foto van naakte vrouw op bank. Detail van foto: fietsen in beeld, camera pant over foto en zoomt steeds meer uit, vrouw met hele lange benen en hoge hakken zet fiets op slot.</p> <p>Foto: vrouw met lange benen en hoge hakken ligt op het dak van een auto.</p>	<p>nu. Ik</p> <p><i>weet nog toen ik op school zat, de lagere school... Dat was een periode waarin je, waarin de meisjes de zadels van hun fietsen heel erg hoog zetten. Dat zijn van die momenten waarop dat gebeurt. Dat is dan mode, dat je nog maar net bij je trappers kan. En dat viel mij op dat dat een heel charmant effect had, dat vrouwen zo ver met hun benen – op een balletachtige manier – nog net bij die trappers konden. Dus</i></p> <p><i>ik denk dat dat beeld is blijven hangen. Dat je dan bij een vrouw, ineens daar zo</i></p> <p><i>op gaat letten. En de rarigheid is dat – we leven nu</i></p> <p><i>iets van zestig jaar verder, minstens – dat dat altijd in je achterhoofd blijft. En</i></p> <p><i>ik weet nog dat ik ooit gedacht heb van: ik moet eens een vrouw fotograferen op een fiets en dan met hele hoge hakken. En dat is een idioot succes, een idioot succes. Want zoveel mensen die me nog aanspreken over die foto van het Parool en dat alweer anderhalf jaar geleden. En ik nu hetzelfde – toch – proberen met een auto. De becommentariëring die heb ik er van tevoren niet bij bedacht. En</i></p>
--	--

<p>Huf in stoel.</p> <p>Huf staat op om telefoon aan te nemen.</p> <p>Foto's van (naakte) vrouwen: naakte vrouw met cowboyhoed, naakte vrouw op ligfiets, naakte vrouw in kleurrijk decor (ze heeft wel schoenen aan).</p>	<p><i>was het zo dat ik dat zou willen, dan zou ik het van mezelf onnatuurlijk vinden. Dat ik ineens een enorme bezorgdheid zou krijgen hoe dat toch moet met dat steegje waar die arme mensen wonen. Dan zou ik een prachtige naakte meid in die steeg zetten, zo moet je het ongeveer zien. Want dat contrast is natuurlijk weer te mooi. Stel je voor nou toch: een steegje wat helemaal zo leeg en akelig, en met keitjes.. Voor mijn part regenachtig en dat vanuit een portiekje dat been en dat stuk van zo'n lijf naar buiten.. en meer niet. Wat er helemaal niet hoort, daar hou ik van. Ik bedenk contrasten die juist niet kunnen, die als het ware een eigen wereldje zouden willen vormen.</i></p> <p>TELEFOON RINKELT</p> <p><u>HUF</u> <i>Even telefoon.</i></p> <p><i>Paul Huf.</i></p>
<p>INVLOED/VOORBEELDEN(00:51:35)</p> <p>Z/w foto: gezicht v vrouw met bloem in 't haar (foto v Hurell??).</p> <p>Z/w foto: vrouwen gezicht tegen heel donkere achtergrond.</p> <p>Z/w foto: vrouw kijkt recht de camera in.</p> <p>Z/w foto: man zit in pak, met sigaret in zijn mond tussen allemaal kranten. Zijn schaduw is zichtbaar</p>	<p><u>HUF</u> <i>Ik heb onder invloed gestaan van de foto's die George Hurell maakte, die foto's zag ik altijd in de Esquire staan. Zo in '40-'45, hadden we al die oude Amerikaanse bladen. Irving Penn</i></p>

<p>op de muur achter hem. Foto: vrouw met sigaret, haar haar waait op. Z/w foto: man met hand onder zijn kin.</p> <p>Z/w foto: man in leren jas. Z/w foto: man met sigaret. Foto: man met ronde bril (Helmet Newton??). Foto: Huf met man met ronde bril. Foto in blad: vrouwenbenen langs zwembad.</p> <p>Camera pant over de pagina, van de foto naar het bijschrift: "Paul Huf".</p>	<p><i>is een collega die ik zeer waardeer, omdat ie, ja, ook een beetje zo'n oude meester is.</i></p> <p><i>Dat ie met dat zelfde licht, waarmee Vermeer geschilderd heeft, gefotografeerd heeft. Helmet Newton is veel shockender dan ik. De vergelijking met Newton komt natuurlijk doordat hij ook langbenige mooie vrouwen bij de zwembaden met alleen schoenen aan.</i></p>
<p>VEILING (00:52:15)</p> <p>Zaal van veilinghal. Veilingmeester in beeld, assistent houdt foto v voeten bij zwembad omhoog. Shot vd zaal. Veilingmeester in beeld. Ze slaat met hamer. Geveilde foto close in beeld. Andere z/w foto close in beeld: vrouw geknield voor een oven, man zit achter in de keuken op een kruk met flesjes bier naast zich. Z/w foto: ouderwetse woonkamer, links vd tv een vrouw, op de grond en tafel bierflesjes. Z/w foto: twee vrouwen aan het wandelen, de een heeft een hond aan de riem, de ander twee glazen bier op een karretje. Z/w foto: kleedkamer v balletdanseressen, op de grond: bierflessen. Z/w foto: man wordt geschoren bij een kapper, de man heeft een glas bier in zijn hand. Z/w foto: coureur in auto, daaromheen vijf</p>	<p><u>VEILINGMEESTER</u> <i>Torremolinos, 1980 van Paul Huf. Duizend gulden. Duizend gulden, terecht geboden.</i></p> <p><i>Duizend gulden, iemand meer dan duizend gulden? Niemand?</i></p> <p><i>Voor u, duizend gulden. Mag ik uw nummer zien? Nummer 32, Paul Huf.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Qua campagnes ben ik voor gezamenlijke bierbrouwerijen na de oorlog 'het bier is weer best' gaan doen. In de bladen, die toen nog allemaal zwart/wit waren natuurlijk. Ja er bestonden geen artdirectors en er waren geen stylisten en er waren geen make-upartists. Dus alles wat ik deed, daar speelde ik die rol. Dus ik moest het</i></p>

vrouwen. Allen hebben een fles bier in hun hand.
Huf in beeld in werkkamer.

Z/w foto: handen aan de tap, er staan al een aantal glazen bier klaar voor de mensen aan de bar.

Z/w foto: twee mannen met hoge zijden en in hun hand een glas bier.

Z/w foto: man op racefiets in oberkostuum, in zijn hand een dienblad bier.

Z/w foto: chique geklede vrouw, op de tafel voor haar ligt een bokshandschoen, een bal, een shuttle én een glas bier.

Huf in beeld.

Foto: stilleven met allerlei keukenattributen en groente en fruit en een glas bier in het midden.

Foto: stilleven met schepen en een glas bier.

Foto: bierbrouwerij.

Foto: werkplaats van een pianobouwer, 3 mannen, een opengemaakte vleugel.

Foto: schoenmaker in zijn atelier.

Hand Huf in beeld, hij houdt een foto van een oude stapel boeken met daarop een glas bier vast, en wijst aan.

Camera pant naar het gezicht van Huf en zoomt uit. door een vakmak gemaakt.

zelf oplossen en omdat je het dus zelf moet oplossen kom je in gebied waarin je jezelf redden moet. Het is net alsof het daardoor allemaal echter

wordt en ik denk dat idee de basis

van alle dingen is. En het is vaak het simpele, dat je van de basis af

doodgewoon kan denken. Dat vergeten mensen

zo langzamerhand. Dat heeft met veel geld te maken. Er wordt ook altijd

vreselijk schrikachtig op gereageerd, maar ik ben altijd – daardoor – met de benen op de grond gebleven. Ik heb

natuurlijk bij Grolsch 300

ambachtsmensen ontmoet. Dus om in één foto, die man zijn beroep, zijn bezigheid, zijn interieur, allemaal te kunnen zien

ensceneerde ik die mensen hun studio,

waarin ze werkten. En hier

werden dus de kleuren stillevens gemaakt. Je ziet wel, zo'n band van zo'n boek is

Die kaarten zijn ontworpen en die zijn gemaakt, dus alles had met vakmanschap... Dus je kreeg langzamerhand een stilleven idee, waarbij het in de ogen van sommige mensen wel eens gênant was

	<p><i>dat daar bier bij stond, maar het was nou juist dat mooie stilleven wat bedoelt was om aan de mensen te geven. Dat is die verborgen verleider, weet je wel. Mensen hebben dan zo veel te zien.</i></p>
<p>FILMS (00:54:22)</p> <p>Bioscoop. Huf zit in een filmzaal, film wordt geprojecteerd op doek, film stopt. Film begint opnieuw – lijkt over geschiedenis van de camera te gaan.</p> <p>Huf medium close, in bioscoopstoel.</p> <p>Huf in bioscoop, op scherm draait een film.</p> <p>Camera zoomt langzaam in op het filmscherm.</p> <p>Fragment uit film over sigarettenfabriek.</p> <p>Huf in bioscoopstoel.</p> <p>Tekening van man met projector/filmcamera. Oud fragment: apparaat om films aan elkaar te maken en andere handelingen die te maken hebben</p>	<p><u>HUF</u> <i>Hé, film gebroken hè?</i> <i>Ik ben met filmen in 1966 begonnen. Dat was een logische aansluiting, omdat ik veel in de reclame foto's heb gemaakt. Dus diezelfde relatiekring, daar kon ik films voor maken en dat heb ik twintig jaar gedaan.</i> <i>En dat was voornamelijk het inbrengen van ideeën en het zelf productiemaatschappij hebben, waardoor ik geheel uit kon voeren. Met cutters, met camera-assistenten en met cameramensen. En ik heb de regie gedaan. Ik heb commercials gemaakt, maar belangrijkere films die ik gemaakt heb zijn voor Nederlandse musea. Een film over Willink, de schilder en 'Adventure in Art' over een sigarettenfabriek.</i> <i>De reclametelevisie moest nog beginnen in Nederland en daar was ik dus vroeg bij. Maar de gouden tijden van de commercialmaker zijn een beetje later pas gekomen. En ik ben er toch mee opgehouden, omdat ik niet kon leven met dat idee van al die bemoeizucht van alle mensen om me heen.</i> <i>Niet de mensen die bij mij werkten, maar de bemoeizucht van de opdrachtgevers en de reclamebureaus, die allemaal met</i></p>

<p>met het maken van film. Camera zoomt weer uit van scherm, bioscoopzaal wordt weer zichtbaar.</p> <p>Huf in bioscoopzaal, kijkend naar het scherm, dan weer shot op het scherm.</p>	<p><i>ideeën kwamen en die goedkeuringen van details bij het opnemen. Maar ik heb toch gedaan wat ik dacht dat ik doen moest.</i></p>
<p>FRANS JANSEN (00:56:50)</p> <p>Foto Frans Jansen Titel: Frans Jansen Foto blijft staan, links in beeld verspringen afbeeldingen van zijn werk</p> <p>Foto: weerspiegeling van een vrouw in een ruit.</p> <p>Foto: (bruinig) gezicht v een vrouw met krullen. Foto: chinese vrouw, slapend.</p> <p>Foto: wazige afbeelding, vrouw in visagie, voor loopt iemand door het beeld.</p> <p>Z/w foto: lange vrouw in landschap, haar voeten weerspiegelen in water, veel wolken aan de lucht. Frans Jansen in beeld, achter hem een grote stenen trap.</p>	<p>MUZIEK</p> <p><u>JANSEN</u> <i>Ik ben gewoon fo-to-graaf. Ik maak notities met licht.</i> <i>Wat ik onthoud, dat noteer ik met licht. Fo-to-graaf, lichtschrijver. Het ene moment maak je bruinige foto's omdat je denkt 'nou dat heeft gevoel met herinnering'. Het volgende moment denk je het is zo hevig ik maak het knalrood. En het volgende moment denk je, ik wil dat het wat achteloos heeft, en dan stop je er korrels in. Maar ik kan niet zeggen ik stop er altijd korrels in. Ik denk dat je moet weten waar je hoort. Dat Nederland je</i> <i>dwingt om eh bankstellen te fotograferen en mode en portretten en omdat iedereen vijf keer in je studio komt als je verkiest hier te blijven. En als je hier een campagne hebt én voor Grolsch én voor Heineken én voor Amstel én voor de ABN Amro én voor de Rabobank én ING, voor allemaal zult werken. En omdat je je niet in extreme kunst kunt</i></p>

Huf komt aanlopen, Jansen loopt hem tegemoet, ze schudden elkaar de hand.

Jansen en Huf lopen naast elkaar voor een groot gebouw langs, camera volgt hen.

Huf en Jansen lopen de trap af.

Huf en Jansen op de rug gezien, ze kijken naar het landschap.
Jansen en Huf van opzij (naast elkaar).

Frans laat een voorbeeld zien.

specialiseren en omdat je dus genoodzaakt bent om universeel of generalist te zijn. En dus die interesse ook te houden, dus een bepaald soort nieuwsgierigheid hoort erbij. En ik denk dat we dat allebei wel hebben. En dat less is more zit er ook. Gewoon, zo min mogelijk er op. Daar heeft hij ook een handje van.

HUF

Nou dan gaan we hier... Is dat een broer van je of heeft ie dezelfde kapper.

JANSEN

Hij heeft dezelfde kapper.

HUF

Zeg, ja, jij mag het zeggen.

JANSEN

Ja we gaan eerst even gewoon een beetje hangen.

HUF

Dit wordt de achtergrond hier?

Dit is een goeie plek. Net mooi licht even, hè?

Tussen de zomer door he?

JANSEN

Ja het is een mooie dag.

HUF

Ooh dat was de keydruk?

Ze zoeken de juiste plek.

Assistent van Jansen aan het werk, shot van bovenaf genomen.

JANSEN

Ja dat was die ik heb gemaakt. Kijken maar waar we op uitkomen.

HUF

Dus jij gaat van beneden af?

JANSEN

Ik ga hiernaartoe u gaat hier comfortabel met uw fles bier op de leuning hangen. En daarvan genieten, en ik roep..

HUF

En de lucht is net niet te wit he?

JANSEN

Nee, maar we doen daar een filttertje op en dan komt ie weer tevoorschijn.

HUF

*Zeg maar waar ik moet.
Zo'n beetje hier...*

JANSEN

Nee, ik denk hier. Kijk, hier. Dit stuk. Dan moeten we nog even een fles bier...

HUF

*En als jij wilt
dat ik net doe of ik fotografeer...*

JANSEN

Huf bovenaan de trap, hij bestudeert een fles bier in zijn hand.
Jansen loopt de trap af (hij loopt de camera tegemoet) en overlegt met assistent.
Huf leunt over leuning met fles bier.

Jansen maakt proefafdruk, richt zijn camera omhoog naar Huf.

Jansen bekijkt proef, shot over zijn schouder.
Huf op leuning.

Jansen fotografeert Huf, geeft weinig tips.

Shot op het landschap.
Afwisselend shots v Huf en shots v Jansen met camera aan zijn hoofd.

Shot van het landschap.

Huf en Jansen lopen door landschap, richting de camera.

Dat doen we daarna.

HUF

Heel goed. Ja, dat is een oud vertrouwd gebeuren hier natuurlijk he.

JANSEN

Even kijken. Ja goed.

HUF

Jeetje, ja je krijgt nu je licht helemaal mee hoor.

JANSEN

*Ik heb geluk, dat is mooi.
Nou dat is goed.*

KNIPPEN EN DRAAIEN VAN CAMERA

TJILPENDE VOGELS

JANSEN

Zo.

HUF

Het is het enige moment he? Dat vinden wij dan he?

Shot v hen in landschap v veraf.

Eenden in het, moedereend met jongen.

Huf en Jansen in het landschap, van veraf.

Shot van een boom, Huf en Jansen lopen het beeld binnen, ze zijn zichtbaar van opzij.

JANSEN

Nee, maar dat vind ik heel plezierig om een beeld te kunnen benoemen (onverstaanbaar).

HUF

En dat is ook de reden waarom ik zo weinig opneem.

JANSEN

Dat zeker, want ik denk, de reden dat u aan een rolletje aan rolletje genoeg hebt, waar ik er 5 nodig heb of 10, maar eh...

HUF

Maar het is een leuke manier van denken, is het hoor. Om jezelf uit te dagen dat het in één foto moeten.

JANSEN

Toen ik op de middelbare school zat was 'vakmanschap is meesterschap'.

HUF

Jaja, leuk geweest.

JANSEN

Ik heb ook eh, veel plezier met ze. Alhoewel de wereld – maar dat ervaar je met een hoop dingen – een stuk sneller is geworden. En heel veel vergt van mensen en dat merk ik ook.

Huf en Jansen lopen het beeld weer uit, gaat over in een shot van voor.

Shot van verder weg.

Shot balustrades van de trap, in de verte komen Huf en Jansen aanlopen.

Shot vanuit de struiken, Huf en Jansen lopen (van opzij) langs.

Huf en Jansen bekijken Jansen's werk op laptop.

Huf en Jansen van boven gefilmd.

Closer over de schouder van Huf, shot op computer → foto van spiegeling van vrouw.

HUF

Ze moeten dan toch gewoon een biertje blijven drinken. Het gegeven is hetzelfde. Alleen ze richten zich op de jeugd en dat hebben ze in het begin natuurlijk bij mij ook gedaan. En die jeugd is ouder geworden, dus na 30 jaar Grolsch, was mijn jeugd 50 he.. Ja en toen hebben ze gedacht: nou moeten we veranderen.

JANSEN

Nee, maar ik vind het onvoorstelbaar dat je dertig jaar met zo'n bedrijf kunt samenwerken, want dat zou vandaag de dag helemaal niet meer kunnen. Na drie of vier of vijf jaar is de wereld zo veranderd, zijn er alweer zoveel nieuwe goden. Dan moet je ook afscheid nemen.

HUF

Dan wisselt het ja. Maar er wordt in de reclame wel heel gauw afgestapt van iets waar ze net aan begonnen zijn he?!

En dat doe je in Los Angelos, terwijl we hier met de wolken en de luchten en de ongelofelijke...

JANSEN

Jajaja, maar het is.. Maar eh, het is gewoon zo'n onbepaald gevoel, waar je gewoon dat van de regen en de zon. En de mensen die bij je merk passen en die bij het goeie gevoel passen.

HUF

<p>Huf en Jansen van voor, ze zitten op bankje met laptop tussen hen in.</p>	<p><u>Maar</u> <i>nu zou ik toch naast deze impressies met dit apparaat ook wel eens gewoon een foto op papier willen. Heb je die ook bij je? Laten we dat doen. Dit ziet er leuk uit moet ik zeggen hoor. Ja maar het is een totaal andere</i></p>
<p>Shot van bovenaf, ze buigen over de fotomap van Jansen heen.</p>	<p><i>benadering van een onderwerp. Frans Jansen fotograaf.</i></p>
<p>Shot van voor.</p>	<p><u>JANSEN</u> <i>Deze staan ook allemaal op het net. De website heeft precies dezelfde foto's. Dus ik hoef het niet zo vaak meer weg te sturen. Dit is Kurt Nasur, dirigent van het NY philharmonic.</i></p>
<p>Shot van over de schouder v Huf, ze bekijken een foto.</p>	<p><u>HUF</u> <i>Even kijken hoe dik die foto's zijn.</i></p>
<p>Shot van voor.</p>	<p><u>JANSEN</u> <i>Dit zijn gewoon printen van digitale bestanden.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja het ziet er leuk uit, moet ik zeggen. Maar het rare is, ik ben niet zo kien op dat hele digitale gebeuren, maar jij weer wel he.</i></p> <p><u>JANSEN</u> <i>Ja maar het is meer dat ik eigenlijk altijd als ik foto's had gemaakt, dat vond ik altijd heel leuk, dan moest ik een doka in. En dat is eigenlijk altijd in de avondlijke en nachtelijke uren en dat kostte me slaap en het was ongezond en het stonk. En die geur van fixeer kon ik me</i></p>

<p>Foto in beeld die Jansen net maakte (??) van Huf.</p>	<p><i>alleen maar voor de geest halen. Maar ik ben blij dat ik er niet meer...</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Ja en toch, in mijn gevoel... Daar begint zo veel he.</i> <i>Ja.</i></p> <p><u>JANSEN</u> <i>En zo zijn wij allebei kinderen van de geest van onze eigen tijd.</i></p> <p><u>HUF</u> <i>Het is anders, dit is anders.</i></p>
<p>PORTRET VAN HUF DOOR FLORIS ANDREA (01:03:10)</p> <p>Beeld: in doka, daarna bij portret van Paul in expositiezaal, eerst alleen Andrea, dan met Huf</p> <p>Portret van Huf verschijnt in het fixeer in de doka.</p> <p>Secondewijzer tikt. Floris Andrea in doka, hij doet het licht aan, hij pakt de foto uit de vloeistof en houdt deze tegen het licht. Huf en Andrea in n expositieruimte voor een portret van Huf, ze bespreken de afbeelding.</p>	<p><u>ANDREA</u> <i>Als een goede portretmaker jou vraagt om een portret van hem te maken, dan is dat als een oscar, uitgereikt door een oude meester. Eigenlijk is dat een soort waardering, waar je als leerling altijd een beetje op zit te wachten. Ja daar was ik blij mee.</i> <i>Het verschil tussen een gewone zwart-wit foto of een afdruk in het negatief, laat heel erg Paul zien. Maar ik denk, zoals mensen Paul kennen is het een hele energieke man, dat dat duidelijker naar voren komt in dat gepolygoneerde beeld. En er zit een soort grapje in dat portret, omdat Bonnie een grote rol speelt in het leven van Paul,</i></p>

<p>Camera tilt over schilderij en houdt stil bij een roos op het schilderij.</p> <p>Close op het gezicht van Huf op portret, camera zoomt uit.</p> <p>Camera tilt omhoog langs ketting.</p> <p>Shot op oog v Huf op portret, pant van ene naar andere oog en zoomt dan uit op beide ogen.</p> <p>Zaal met mensen, vooraan staan Huf en Floris Andrea.</p> <p>Saskia Bruines spreekt zaal toe. Titel: Saskia Bruines, wethouder van cultuur Amsterdam.</p> <p>Saskia Bruines, gezien vanaf haar rug, zicht in zaal.</p> <p>Shot langs de arm van Bruines, op Huf en Floris tussen de mensen.</p> <p>Bruines haalt strik van het portret v Huf.</p> <p>Camera pant naar publiek.</p>	<p><i>maar altijd achter de schermen, heb ik haar – stiekem als een soort roosje – in het plaatje verwerkt. Ik denk dat het eerste wat je ziet, die ogen zijn – wat natuurlijk het belangrijkste is als je een portret van een fotograaf maakt. Paul is heel erg herkenbaar aan zijn kleding, altijd erg gesoigneerd. Dat heb ik er dan een beetje van afgehouden, maar dat machismo, wat toch in hem zit, dat blijkt dat uit die grote, zware gouden ketting. Ja die moest erbij, vond ik. Hij heeft een bepaalde glimlach. Op de een of andere manier zie je die bij Helmet Newton ook. Een soort vragende, bescheiden, maar ook weer niet bescheiden blik. Dat is de Paul naar publiek en de Paul zonder publiek dat is een hardwerkende, af en toe onderhevig aan nukken, gewoon mens.</i></p> <p><u>SASKIA BRUINES</u> (wethouder cultuur, Amsterdam) <i>Paul Huf heeft een zwaar stempel gedrukt op de fotografie in Nederland. Hij heeft iconen geschapen en daarmee wezenlijk bijgedragen aan de beeldcultuur in dit land. Hij is een vernieuwer, treedt baanbrekend op en niet in z'n minst in techniek. Want hij toont zich werkelijk een meester, die de techniek beheerst tot in de puntjes.</i></p> <p>APPLAUS</p>
--	---

S

Bruines loopt het beeld in richting Huf en Floris en schudt hen de hand.

Shot van jongen die foto maakt.

Shot over schouder vd fotograferende jongen, hij maakt een foto van Huf die, voor zijn portret, met Bruines staat te praten.

Shot van schermpje van de fotocamera, waarop de foto v Bruines en Huf te zien is.

Huf in gesprek met Bruines, closer.

Portret v Huf, camera zoomt in.

Publiek dat met elkaar spreekt.

Pan door de zaal, Huf onderhoudt zich met mensen in de zaal.

Huf tussen de mensen, hij lacht.

Huf staat voor een raam, achter hem een groen park.

(01:06:46)

HUF

De fotografie heeft mij gebracht dat ik er nog ben en dat ik meetel. En dat ik altijd jong blijf van gedachte als ik werk.

Ik ben er geen oude man in geworden. Misschien is dat het.

Het is natuurlijk reuzeleuk als je bedenkt dat in 1948, Sandberg

de GKF-fotografen een expositie gaf

en 52 jaar later hang je nu zelf in dat museum. Ik geloof dat de uiteindelijke bedoeling is dat het een plaats krijgt in een fotomuseum. Ik vind het belangrijk dat het fotomuseum in Amsterdam komt, want de fotografie is zo doorgedrongen in alle huiskamers. Men wil daar steeds meer van weten. Er is geen informatiecentrum en dat moet het zijn.

Ik denk dat de mensen zich herinneren dat ik een man ben geweest die altijd heel fleurig tegen het leven opgezien heeft en die met heel veel plezier gewerkt heeft. Altijd met interessantigheden in aanraking is gekomen, het in zwart/wit en in kleur heeft vastgelegd. Altijd geprobeerd heeft nieuwe dingen te ontdekken, niet wild en niet grotesk, maar net genoeg om te zeggen: he wat bijzonder is dat nou toch weer. En die er niet rijk van geworden is en ook niet arm gestorven.

Paul met menigte op boot (tijdens Sail), hij maakt foto's

Huf closer in beeld, hij fotografeert.

Huf roept wat naar mensen op een andere boot.
Boten bij zonsondergang.

Still Paul Huff op de boot.

Titel: Paul Huf in close-up

Een film van Tineke de Groot.

Na de aftiteling: Paul is bezig met fotosessie, hij maakt een foto van halfnaakte vrouw op Amsterdamse straat, camera pant naar de sessie, eindigt met een foto van een halfnaakte vrouw in een steegje

Ik ga door met fotograferen omdat dat hele Spiel van het leven, dat houdt mij bezig. Die altijd wisselende mensenmassa.

Ja, en nou dat been. Even flink eruit opzij zetten....

Klaar staat erop